

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie C - Número 185 / IV legislatura / Cinquè període

Dijous, 12 de maig de 1994

Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana

Presidència de l'Honorable Sr. Joan Rigol

Sessió núm. 12

SUMARI

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts.

Compareixença de representants de la Comissió de portaveus, advocats i familiars dels presos independentistes catalans perquè informin sobre la situació d'aquests (Punt primer de l'ordre del dia.)

Exposició: representants Sr. Soler (p. 4400), Sr. Piqué (p. 4401), Sra. Datzira (p. 4402), Sr. Cume-llas (p. 4402), Sr. Oliveres (p. 4404) i Sr. Salellas (p. 4404).

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i es reprèn a dos quarts de sis de la tarda i dotze minuts.

Preguntes subsegüents a l'exposició

El Sr. Reguant (M) intervé per posicionar-se (p. 4406).

Sobre les acusacions que es fan contra els presos independentistes i sobre la tipificació penal que n'ha fet la judicatura

Formulació: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4406).

Resposta: representants Sr. Soler (p. 4406) i Sr. Salellas (p. 4407).

Repregunta: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4407).

SUMARI (2)

Segona resposta: representant Sr. Salellas (p. 4407).

Sobre les mesures legals que acceptarien els encausats per trobar-hi una solució jurídica

Formulació: Sra. Oranich (IC) (p. 4407).

Resposta: representant Sr. Salellas (p. 4408).

La Sra. Oranich (IC) intervé per agraïments (p. 4408).

Sobre el grau de complement de la Resolució 45/IV del Parlament, d'adopció de mesures polítiques per als independentistes catalans empresonats o exiliats, i sobre les mesures que pot adoptar el Parlament en el sentit de modificar les actuacions dels poders judicial i executiu de l'Estat

Formulació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 4408).

Resposta: representant Sr. Salellas (p. 4409).

Repregunta: Sr. Bargalló (ERC) (p. 4409).

Segona resposta: representant Sr. Soler (p. 4409).

El Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 4409) i la Sra. Bruguera (p. 4409) intervenen per posicionar-se.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i nou minuts i es reprèn a les sis i catorze minuts.

Proposició no de llei sobre l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, la promulgació de mesures legals per a l'excrceració dels presos polítics i el retorn dels exiliats (Reg. 17027) (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Reguant (M). Tot seguit, n'anuncia la retirada (p. 4410).

Proposició no de llei sobre el respecte dels drets lingüístics a l'hora de contraure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya (Reg. 17452) (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Bargalló (ERC) (p. 4412).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4413), Sra. Oranich (IC) (p. 4413), Sr. Abelló i Alfonso (S) (p. 4413) i Sr. Campuzano (CiU) (p. 4413).

Votació: aprovada per unanimitat (p. 4414).

Proposició no de llei sobre la construcció d'una central de policia de Catalunya, l'elaboració d'un pla de desplegament i organització dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona i la revisió del projecte de construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil a Vic (Osona) (Reg. 17512) (Punt quart de l'ordre del dia.)

Presentació: Sr. Morera (ERC) (p. 4414).

Posició dels grups: Sr. Pujol i Folcrà (P) (p. 4415), Sra. Oranich (IC) (p. 4415), Sr. Noguer (S) (p. 4416) i Sr. Castellnou (CiU) (p. 4416).

Votació: rebutjada per 3 vots a favor, 16 en contra i 1 abstenció (p. 4417).

La sessió s'aixeca a tres quarts de set de la tarda i deu minuts.

SESSIÓ NÚM. 12 DE LA COMISSIÓ DE JUSTÍCIA, DRET I SEGURETAT CIUTADANA

La sessió s'obre a dos quarts de cinc de la tarda i set minuts. Presideix el Sr. Rigol, acompanyat de la secretària, Sra. Bruguera. Assisteix la Mesa el lletrat Sr. de Alfonso.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. Castellnou (en substitució del Sr. Camps i Rovira), Sr. Campuzano, Sr. Descals, Sr. Escudé, Sr. Gilabert, Sr. Orriols, Sr. Giménez (en substitució del Sr. Pérez-Moreno), Sra. Ruiz i Margalef, Sr. Vila i Foruny i Sr. Vila i Giró, pel G. P. de Convergència i Unió; Sr. Abelló i Alfonso, Sra. Barenys, Sr. Font, Sr. Noguer, Sra. Utgés i Sra. Vandellós, pel G. Socialista; Sr. Morera i Sr. Bargalló (en substitució del Sr. Rodri), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sra. Oranich, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya; Sr. Pujol i Folcrà, pel G. P. Popular, i Sr. Reguant, pel G. Mixt.

Assisteixen a aquesta sessió els representants de la Comissió de Portaveus, Advocats i Familiars dels Presos Independentistes Catalans, Sr. Jaume Soler, Sr. Ramon Piqué, Sr. Sebastià Salellas, Sr. Francesc Cumellas, Sra. Mireia Datzira i Sr. Jaume Oliveres.

Ordre del dia

1. Compareixença de representants de la Comissió de portaveus, advocats i familiars dels presos independentistes catalans davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana perquè informin sobre la situació d'aquests (acord Comissió 06.05.94).

2. Debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, la promulgació de mesures legals per a l'excarceració dels presos polítics i el retorn dels exiliats, presentada pel diputat Sr. Josep M. Reguant, del G. Mixt (Reg. 17027).

3. Debat i votació de la Proposició no de llei sobre el respecte dels drets lingüístics a l'hora de contraure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya, presentada pel diputat Sr. Josep Bargalló, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb cinc altres diputats (Reg. 17452).

4. Debat i votació de la Proposició no de llei sobre la construcció d'una central de policia de Catalunya, l'elaboració d'un pla de desplegament i organització dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona i la revisió del projecte de construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil a Vic (Osona), presentada pel diputat Sr. Salvador Morera, del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb cinc altres diputats (Reg. 17512).

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors diputats, s'obre la sessió.

Compareixença dels representants de la Comissió de Portaveus, Advocats i Familiars dels Presos Independentistes Catalans

El primer punt de l'ordre del dia és compareixença dels representants de la Comissió de portaveus, advocats i familiars dels presos independentistes catalans davant la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana perquè informin sobre la situació d'aquests. En aquest sentit, el president del Parlament es va adreçar als senyors Jaume Soler, Ramon Piquer, Sebastià Salellas i la senyora Mireia Datzira i el senyor Francesc Cumellas perquè compareguin davant de la Comissió. Acompanya en aquests moments la Comissió el senyor Jaume Oliveres, recent sortit de la presó.

Dic això a les senyores i els senyors diputats perquè, en principi, l'ordre d'intervenció seria el següent: durant un màxim de cinc minuts parlaria primer el senyor Jaume Soler, en condició de la Comissió de Portaveus dels Presos Independentistes; continuaria després, també per un màxim de cinc minuts, el senyor Ramon Piqué; amb el mateix temps, la senyora Mireia Datzira, i també el senyor Francesc Cumellas. Si les senyores i els senyors diputats i els diversos portaveus no hi posen especial dificultat, també pel mateix temps donaríem la paraula al senyor Jaume Oliveres, i al final hi hauria un torn de deu minuts, en aquest cas, per part de l'advocat senyor Sebastià Salellas.

Aquest seria el punt de l'ordre del dia..., el primer punt de l'ordre del dia, en el qual demanaríem als diversos grups, per substanciar aquesta compareixença, si els sembla bé, que poguessin adreçar, en la forma acostumada en aquests casos, un màxim de dues preguntes, jo diria, amb la indicació de per qui volen que sigui contestada, i aleshores acabaríem el punt de l'ordre del dia, aquest primer, amb aquestes contestacions. Si els semblés bé que això reflecteix una mica l'esperit d'aquesta convocatòria, mantindríem rigorosament... (El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.) Sí, senyor Simó Pujol, té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, potser que hauria d'explicar —almenys jo no ho he acabat d'entendre—, les dues preguntes, què vol dir?

El Sr. PRESIDENT: Sí. Un cop els compareixents hagin fet, diguem-ne, la seva exposició, si algun senyor diputat o senyora diputada vol fer una pregunta en concret a algun dels que han comparegut aquí, seguint la norma —que és que, quan hi ha una compareixença en el Parlament, pot ser, lògicament, no només escoltat, sinó preguntat per la mateixa Comissió—, ho faríem de la següent manera: demanaríem un temps prudencial, d'uns deu minuts aproximadament, perquè cada grup la pogués formular per escrit i, en virtut de l'escrit, que després la pogués expressar, dirigint-se, explicitant a quin membre es vol dirigir, donat que aquesta compareixença és una compareixença múltiple.

Voldria indicar que, tot i que el senyor Oliveres intervin-drà en l'exposició, en no formar part de la Comissió, pròpiament dita, de la compareixença, no seria oportú, jo crec, adreçar-li contestes sobre, diguem-ne, la situació aquesta,

eh? Voldria fer aquesta remarca per intentar ser fidel al que ha sigut la constitució d'aquesta Comissió de compareixença en nom del president del Parlament. *(Pausa.)*

Per tant, demanaria ja la presència aquí, en aquesta Mesa, del senyor Jaume Soler, de la Comissió de Portaveus de Presos Independentistes. El senyor Jaume Soler té la paraula.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ DE PORTAVEUS DE PRESOS INDEPENDENTISTES (Jaume Soler): Moltes gràcies. Bé, en primer lloc, en nom de la Comissió de portaveus i dels familiars, agrair la invitació de la Comissió a comparèixer, a donar aquesta informació, que ens sembla del tot necessària, malgrat que pugui semblar una problemàtica que escapa estrictament a les competències d'aquesta cambra. Nosaltres creiem que no, que el que avui exposarem aquí, moltes de les coses que explicarem les coneixeu, si més no, pels mitjans d'informació, de manera parcial, creiem que és de gran interès per a aquest país, perquè ens porta –i entro ja en matèria– a una situació que hi ha en aquest moment un grup de ciutadans empresonats, bàsicament i gairebé m'atreiria a dir exclusivament per les seves idees polítiques, i això, en un estat de dret, evidentment, és inacceptable.

La història comença, evidentment, el juliol del 92 –i això sí que, ho repeteixo, és de les parts més conegudes–, quan una quarantena de ciutadans i ciutadanes catalans són empresonats, coincidint –i ens sembla que no pas casualment, almenys aquesta és la nostra anàlisi– amb el moment i amb la història olímpica. Per tant, no us estranyi a ningú si veieu algun cartell, que estem organitzant algun acte, dintre d'aquestes jornades de reivindicació de la llibertat dels presos, que parli de «detencions olímpiques». Evidentment és un criteri polític que no demanem que compartiu, però sí que volem expressar amb molta claredat en quin marc es van produir aquestes detencions.

Finalment, aquestes quaranta llargues detencions es van concretar en vint-i-cinc empresonaments, que per raó de diferents circumstàncies, doncs, s'han anat reduint, els han anat posant en llibertat, i en aquest moment tenim vuit persones, de les quaranta inicialment encausades, detingudes. N'hi ha algun més que no està en aquesta relació, i després explicaré per què. Aquestes persones, que van ser detingudes en el marc d'aquesta operació i, des de la nostra anàlisi, amb una voluntat i amb uns criteris purament polítics –més enllà d'algunes preteses acusacions amb cert fonament jurídic–, van plantejar la seva defensa a dos nivells: evidentment, van nomenar els seus advocats, els seus defensors –com és normal i corrent–, però també van nomenar una Comissió de Portaveus de la qual jo i el company Ramon Piqué formem part, que és una delegació personal feta pels presos i encausats a unes dotze o tretze persones, que se'ns fa a partir d'un acte de nomenament signat el gener del 93 a la presó d'Alcalà-Meco per un grup inicial, no de tots els vint-i-cinc, sinó un grup inicial de vuit o nou, en el qual se'ns encarrega que representem els seus interessos, que dinamitzem un debat públic entorn dels drets polítics del poble català en la línia de la proposta d'un manifest que ells

han redactat i que us lliurarem perquè, realment, no hi ha temps de fer esment, en cinc minuts, de tota aquesta documentació.

I a partir d'aquí, aquesta Comissió de Portaveus comencem a treballar basant-nos exclusivament en el mandat explícit d'aquests presos. Evidentment que la gent que constituïm aquesta Comissió de Portaveus tenim la nostra militància política, evidentment –no cal dir-ho–, compromesa amb les llibertats d'aquest país, però ho som –com a tal i avui compareixem aquí i els actes que fem com a tal...– en funció del mandat explícit d'aquests companys.

I dic, però haig de repetir-ho, que és a partir de l'anàlisi que aquestes detencions van ser evidentment i substancialment polítiques –després, l'advocat, quan ens desgrani, el senyor Salellas, totes les incongruències que hi ha gent que està dins amb menys acusacions que els que fa temps que estan fora–, tots aquests nostres plantejaments, com a Comissió de Portaveus, tendeixen a conscienciar tots els àmbits de la societat catalana, que, a més a més –com també sabeu per la informació de premsa del seu moment–, es va mobilitzar en sectors amplis en contra d'aquestes detencions, i creiem que des de les diferents visions polítiques d'aquest país, tots vam arribar a uns punts de coincidència –parlo de memòria, però voldria citar el president del Grup majoritari d'aquest Parlament, i cap de Govern a Catalunya, que deia textualment: «Les detencions han sigut indiscriminades.» En aquesta mateixa línia es va posicionar clarament gent de prou pes en uns altres rengles polítics, com és l'alcalde de Barcelona o l'alcalde de Girona.

En definitiva, a aquesta valoració de detencions polítiques tots hi vam arribar a coincidir en major o en menor grau i, en funció d'aquest criteri, d'aquest tarannà –i, evidentment, de les pròpies conviccions polítiques–, hem tirat endavant tota una campanya per aconseguir l'alliberament dels companys. Alguns –numèricament la major part– han sortit en llibertat provisional, però en queden encara uns quants. Però aquest no és solament el problema més immediat, de treure de la presó els set o vuit companys que encara en aquest moment hi resten, sinó que els que fins i tot estan al carrer continuen estant encausats i, per tant, condicionats que en qualsevol moment, en un judici massiu, de quaranta persones –el judici em sembla que englobaria al voltant d'unes quaranta persones–, hagin de tornar a comparèixer davant de la justícia espanyola i, a més a més, amb el risc de ser condemnats pel que nosaltres considerem que són purament i simplement acusacions polítiques.

Evidentment que no volem que aquesta Comissió entri en cap moment en el debat de fons que nosaltres plantejem, però sí que reculli aquesta anàlisi coincidint, almenys, en condicions de mínims i que, sobretot, quan tingueu ocasió, amb tranquil·litat, de llegir-vos la documentació que us deixarem, la fonamental de la qual, per a nosaltres, com a Comissió de portaveus, és l'escrit del 23 i 25 d'abril, de l'any 93, signat per disset presos, que diuen textualment que denuncien, per una banda, la seva detenció com un acte polític, que reclamen el dret –reconegut per la Declaració Uni-

versal dels Drets Humans— de poder lluitar lliurement pels legítims objectius del moviment independentista català, i també que fan una crida —que voldríem que paréssiu esment i la recollíssiu i l'analitzéssiu en tot el seu abast—, una crida i un compromís en la lluita per les llibertats per la via democràtica d'aquest país...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Soler, se li està acabant el temps.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Jaume Soler): Només insistir en aquest últim punt. Evidentment, això dels cinc minuts, són realment limitats per a tot el que us havíem d'explicar, però els companys ho complementaran a bastament. Ho vam manifestar el dia 2 de febrer, el 2 de març en la visita al president Pujol: els companys ho diuen per escrit, es comprometen i reiteren que en aquest país hi ha possibilitats que la lluita per la democràcia i per l'alliberament d'aquest país es faci, en aquests moments, exclusivament per la via política, i aquest és un compromís que tothom està disposat a assumir, però, perquè això sigui possible, han de desaparèixer de les presons espanyoles tots els presos polítics catalans.

Aquest és, una mica, el punt clau que voldríem que vossaltres, com a representants dels diferents grups polítics, junt amb tota la documentació que aquí recollim i fem esment, fixéssiu, de la nostra exposició i d'aquesta presència davant vostre, perquè és un moment clau. Si això es tracta, aquest tema es tracta exclusivament com un tema jurídic i a algú l'interessa obviar el problema o amagar el cap sota l'ala, difícilment el futur d'aquest país, mentre hi hagin presos polítics a la presó, realment, es podrà dir que és un país normal i amb plena llibertat.

Trobareu també, en aquesta documentació, qüestions sobre la tortura, que ara el company explicitarà una mica més, i també un posicionament, el qual la majoria o alguns de vossaltres, com a grup o com a parlamentaris, ja coneixeu, que és el posicionament de diferents ajuntaments demanant l'excarceració d'aquests companys perquè es compliran, d'aquí a quatre dies, d'aquí a un mes llarg, els dos anys d'empresonament, de presó provisional i, per tant, aplicant simplement la normativa legal existent, poden i haurien de sortir. Aquest plantejament que molts, cap a cinquanta ajuntaments de Catalunya, ja han assumit, us el traslladem i, en tot cas, després ho podem matisar més —perquè el president no vull que em cridi a l'ordre per segona vegada—; podem explicitar-ho més, però és un emplaçament que us traslladem a aquesta cambra perquè també, com molts ajuntaments d'aquest país, us el feu vostre i, en la línia d'aquella declaració del 17 de novembre del 92, complementant-la —no contradient-la, sinó complementant-la—, us manifesteu en aquest sentit i també la cambra catalana prengui postura en el tema que ara, tot seguit, el company us parlarà, que és el de les tortures, que estan també denunciades judicialment i que estan, més que l'altre tema, encara, encallades en més d'un despatx.

Estem a la vostra disposició per complementar la breu informació que us hem acabat de donar i, en sortir, a un representant de cada grup parlamentari us farem a mans aquest

petit dossier que recull, molt més àmpliament i més concretament, el que us hem acabat d'explicar fins ara.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Jaume Soler. Prego la presència, també aquí en aquesta Mesa, del senyor Ramon Piqué, de la Comissió de Portaveus de Presos Independentistes. També té la paraula per cinc minuts. *(Pausa.)*

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Ramon Piqué): Volia dedicar potser un parell de minuts, molt breument... Jo també participo de la Comissió de Portaveus d'encausats, presos independentistes, però sóc també encausat, dintre de la causa dirigida pel senyor Garzón. Molt breument: vaig ser detingut el dia 6 de juliol de l'any 92, de nit, a casa dels meus pares, vaig ser dut a Manresa, on se'm va lligar a una canonada de calefacció, on vaig passar tota la nit, i l'endemà se'm van endur cap a Madrid, d'on no vaig sortir fins tres dies després.

Dintre, vaig ser objecte de tota mena de maltractaments, hores i hores dret mirant la paret sense poder descansar, crits, insults, insults significatius com «per anar a la presó som sis milions», entre d'altres. Entremig vam tenir, no només jo, sinó també altres companys, la visita de la metgessa forense, la senyora Ladrón de Guevara. Abans d'entrar, no només en el meu cas, sinó altres companys també, a la visita de la metgessa forense, el primer que ens deien els agents, que *mai* els vam veure la cara, donat que sempre anàvem amb una caputxa, nosaltres, el primer que ens van dir és que, sobretot, no diguéssim res del que ens havien fet, perquè, si no, seria pitjor.

Algun company va intentar ser més llest, potser, que la Guàrdia Civil i ho va explicar a la que ell creia que era l'advocada d'ofici. No era l'advocada d'ofici; era una agent de la Guàrdia Civil. El que es va emportar va ser pitjor després.

Al cap de tres dies jo vaig tenir la sort de sortir en llibertat provisional, després de pagar mig milió de pessetes per a la meva fiança.

Nosaltres, quan..., bé, molts dels que vam poder sortir aleshores vam anar explicant, a qui va voler escoltar, tot el que ens havia passat, aquest malson. Potser vam esperar massa o potser vam confiar que..., o teníem la «il·lusió» —entre cometes— que, donat el ressò que havia tingut això a la premsa, doncs, que algú se'n preocuparia, d'aquest tema. Pobres de nosaltres, penso, donat que han passat dos anys. Judicialment no ha avançat res. Els nostres advocats..., tant els que vam denunciar-ho davant del senyor Garzón com els que ho van fer posteriorment, totes les denúncies han estat sistemàticament arxivades, i la que està més avançada, a hores d'ara, ja és al Tribunal Constitucional. Tanmateix, amb el temps vam poder anar recollint els testimonis i les denúncies de tots els encausats, dossier que vam presentar a Amnistia Internacional a començament d'aquest any.

Paral·lelament, a través d'unes associacions no governamentals, vam poder connectar, vam poder tenir contacte amb la Comissió per a la Prevenció de la Tortura i els Tractes Denigrants del Parlament Europeu, que ara fa un mes ens van citar aquí a Barcelona, on vam poder explicar, no tots,

sinó alguns de nosaltres, en què havia consistit la nostra experiència. Potser d'aquí en surti algun informe.

Tot plegat..., no sé, parlo ja més com a afectat més directe, donat el que jo esperava, potser no com a Ramon Piqué, sinó com a ciutadà d'aquest país, que potser alguna institució, en definitiva, el que podríem dir la representació d'aquest poble, que, realment, hagués vetllat per un tema tan escandalós com és els drets humans o que una democràcia o que una organització que es vol pretendre democràtica ha de basar-se per força en el respecte als drets humans, i la violació que hem patit en aquest cas és flagrant.

I per últim, donat que falta un minutet –jo sí que vull ser molt estricte–, imagineu el que molts de nosaltres hem hagut de pensar quan, aquests dies, llegíem al diari els casos de corrupció amb un personatge..., bé, amb el senyor Roldán, de tothom conegut, quan va ser precisament ell, una de les persones que va dirigir..., era el director general, director de la Guàrdia Civil durant la nostra detenció, i les seves declaracions que va fer en aquella època al diari, de l'ordre que ell reclamava la innocència dels agents de la Guàrdia Civil, igual que nosaltres en demanàvem la nostra davant la nostra acusació de tortures pública.

Penso que això no té..., no li calen comentaris.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Ramon Piqué. Té la paraula, i prego que pugui aquí, a aquesta Mesa, la senyora Mireia Datzira.

La Sra. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Mireia Datzira): Bé, bona tarda. Jo sóc aquí en nom dels familiars dels presos independentistes. Darrere meu hi haurà la intervenció d'un altre familiar, i donat que ell us parlarà més de la vessant humana que hem hagut de patir, d'estar mesos i mesos fent viatges setmanals de més de mil quilòmetres fins a Madrid, a Alcalà-Meco concretament, i després fent viatges a Brians, també contínuament, pendants, doncs, dels estudis dels nostres companys, que estiguessin ben atesos mèdicament, anímicament, que tinguessin tot el que necessitessin, etcètera. Us volia comentar només que la setmana passada just, alguns dels familiars vam estar a Madrid, parlant amb el jutge que és fins ara l'encarregat de la instrucció de la causa del jutjat número 5, que és on està aquesta causa de les detencions preolímpiques que hi va haver fa dos anys.

La nostra absoluta estupefacció va ser quan, parlant amb aquest senyor, que és l'encarregat i el responsable de tots els presos que encara queden després de dos anys tancats, no s'havia mirat cap paper, no sabia absolutament res sobre aquest tema, ni quanta gent quedava a dintre ni qui havia sortit ni quines acusacions fiscals, ni tan sols, tenia cada persona que estava a dintre. Bé, per a nosaltres aquest fet va ser absolutament allucinant; perdoneu l'expressió, però és que ens vam quedar perplexos de constatar empíricament que realment no es feia res per aquesta causa. Després de parlar, ell va escoltar –és una persona que, en principi, no és despòtica ni irrespectuosa–, va donar la llibertat a un dels nois, que és el que després parlarà, que està aquí a la sala. Perquè, quan li vam estar explicant la petició fiscal que tenia, la

comparació amb d'altres persones que tenien la mateixa causa i que no havien entrat ni a presó, perquè van ser dels que van ser detinguts posteriorment, etcètera, el senyor aquest, doncs, suposo que es va mirar els papers, es va dignar a estudiar-se mínimament el tema i li va donar la llibertat immediatament.

És a dir que és molt important que se sàpiga aquí, en una comissió de justícia, primer, que la causa aquesta no té cap ni peus, que hi han unes contradiccions monstruoses, que no hi ha cap mena de relació, diguem-ne, de sentit comú, entre les peticions fiscals que hi ha, el temps que la gent porta a fora, per què ha sortit, per què no ha sortit, ni tan sols els diners que demanen de fiança per a aquestes persones, no? En principi, el senyor Garzón demanava mig milió, un milió; aquest noi d'ara ha sortit amb 150.000 pessetes. Només hi ha per fer una qüestió tan evident com són els diners, no?, les fiances que pots pagar.

I només constatar, i voler insistir moltíssim, en el tema de les mocions que es fan a l'ajuntament; és a dir, per a nosaltres està molt bé, i aquí a Catalunya, doncs és una cosa que possiblement tingui un cert ressò que els ajuntaments es posicionin, que hi hagi grups polítics majoritaris que donin suport que després de dos anys sense judici, ni tan sols estant tancada la causa d'aquest sumari, d'aquestes diligències prèvies –encara són diligències prèvies, no han passat ni a la sala de l'audiència que els jutjarà, ni molt menys hi ha data de judici–, doncs, dit això, pensem que no n'hi ha prou que els ajuntaments es posicionin i facin votació positiva a una moció que demani la llibertat després dels dos anys. O sigui, això és molt important i és molt important per a nosaltres i és molt important aquí, però a Madrid no ho saben. A Madrid no ho coneixen. A Madrid no arriba tot això. És a dir que, si nosaltres ens quedem només aquí amb nosaltres, estarem molt contents i ens semblarà que hi ha molta més gent d'aquí a Catalunya que coneix això i que realment es queda astorada, no només familiars sinó amics, coneguts, que fa molt temps que no veus: «Encara no hi ha judici? Encara estan a dintre? Com pot ser que no se'ls hagi dit què se'ls demana?», etcètera, no? Però, si això –ho repeteixo– no va a Madrid, no crec, no creiem absolutament que sigui de cap manera decisiu, perquè després de dos anys els puguin deixar anar. I suposo que el senyor Salellas, que intervindrà després, comentarà que, jurídicament, realment la llei diu que després de dos anys aquests presos s'han de deixar anar, i que en tot cas s'ha de dir que són un perill públic o una cosa d'aquest tipus per prorrogar l'estat de preventiu per dos anys més.

Res més, gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Mireia Datzira. Prego al senyor Francesc Cumellas que vingui i ens adreci també la paraula.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Francesc Cumellas): Déu vos guard. Bé, jo voldria parlar en nom dels familiars; naturalment, ara tinc de parlar en nom dels familiars dels presos que estan empresonats en aquest moment. I, és clar, com que som relativament pocs en comparació amb

els quaranta que varen agafar al principi, o cinquanta, és fàcil poder haver tingut contacte amb ells.

I voldria incidir en el fet, entre altres que ja s'han tocat aquí, però incidir una mica, i allargar-ho una miqueta més amb el poc temps que se'm dóna, per tal de poder fer-los adonar que, en el cas de les tortures, no s'acaben amb unes tortures físiques, que també hi ha les psicològiques. Per exemple, jo els puc parlar del cas meu o del meu familiar, del meu fill. Quan la Guàrdia Civil va entrar a casa seva i va girar la casa del revés, per exemple, hi ha unes lleis jurídiques —m'ho imagino— que diuen que hi ha d'haver un testimoni, etcètera. Sí, és veritat, hi havia una veïna, segons m'han explicat, que la senyora aquesta es va estar tota l'estona llegint un llibre de la biblioteca, allà en una habitació, mentre els guàrdies civils feien tot el que els semblava. I al final va signar. Ja m'explicareu què signa, en això, si ella no va veure res!, per exemple.

Segon exemple. A la meva jove, quan ja ho havien fet tot i a ell se'l volien emportar, un guàrdia civil va dir a l'altre: «I d'aquesta, què en fem?». Diu: «Nos la llevamos por si acaso».

O sigui, que *por si acaso* es van emportar la meva jove. I se la van emportar cap a Madrid i la van tenir tres o quatre o cinc dies incomunicada, oi?, plorant sempre, i anant-li parlant que el seu marit ja ho havia xerrat tot i al seu marit li deien que ja ho havia xerrat tot ella, etcètera. I quan després dels quatre o cinc dies la varen deixar anar, a Madrid, li van dir: «Ja te'n pots anar.» I ella va dir: «Oh!, però jo no sóc d'aquí, eh? Jo sóc de Manresa. No sé si sabeu on és Manresa.» I aleshores el guàrdia civil que fa de bo li va donar mil pessetes. Què us sembla si de Madrid es pot anar a Manresa amb mil pessetes! O sigui que ella no ha tingut cap causa i, per tant, jo crec que se l'havia d'haver col·locat en un tren TALGO i tornar-la a casa i donar-li explicacions. Res d'això es va fer.

O sigui que això són tota una colla de vexacions i de tortures que no se'n parla. I jo he vist aquest resum de les tortures i parla de les tortures físiques, però no es parla de les tortures psicològiques. Bestieses com, per exemple, de fer cridar a aquells nois «visca el Madrid» i «mori el Barça», oi?, per exemple aquesta. El que ens hem trobat nosaltres, parlant d'anar a Meco, quan els van traslladar a Meco, el perill que representava vint-i-quatre hores de viatge per anar a Meco, que es va ensopegar tot l'hivern amb els perills de neu, perills de fred, etcètera, que ja ho sabeu, viatjant sempre de nit, perquè, és clar, al matí a primera hora havíem d'entrar. Les coses que et trobes allà: aquests dies ha sortit per la televisió, us n'heu adonat, la presó Meco com és. Heu vist que aquests senyors, les seves esposes hi entren en cotxe. Nosaltres, un quilòmetre abans havíem de fer cua en unes garites, amb un fred que pelava, amb temperatures sota zero, sense cap protecció, amb uns senyors guàrdies civils, que escrivien allà *amb ploma*, ni un miserable ordinador, eh? O sigui, una presó d'alta seguretat no té ni un miserable ordinador allà a l'entrada. I després de les vegades que hi havíem d'anar, et preguntaven el nom i, jo, per exemple,

Francesc —ja els costava de fer-los entendre què volia dir— i transcrivien «Francesc..., Cumellas..., Gasòliba» i, mentrestant, hi havia *vint* persones que s'esperaven a darrere, eh! I sort que tota aquesta operació d'anticatalanisme que hi ha ara no hi era en aquells moments, si no, potser ara jo també seria a la presó, perquè en un dia determinat, perquè parlàvem en català quan ens trobàvem allà agrupats, doncs hi va haver un senyor que ja se'm va dirigir i ja em volia fer callar. I em va dir que érem a Espanya i que «tenia que hablar el español», etcètera. I sort de la meva esposa que em va tibar, perquè jo ja estava a punt d'explotar.

O sigui, són tota una sèrie de vexacions que, aquestes, moltes vegades no surten en els informes. Per exemple, la correspondència, la violació de correspondència que hi va haver durant tot el temps que va estar a Meco. O sigui, totes les cartes es regiraven i es miraven i passaven per la censura. Les cartes tardaven tres setmanes o més a arribar. Això, gràcies a algunes persones d'aquí, a través dels distints partits, es va poder aconseguir que no la violessin més, i això és molt el que hem pogut arribar aquí. Per exemple, ara les cartes arriben dintre de la normalitat que tots sabem que hi ha a Correus: tres, quatre, cinc dies —que ja és molt—, però tot això ho hem hagut de sofrir en la nostra pròpia carn. I això va durant, va durant. I aleshores —el senyor Soler ho ha insinuat—, els mitjans de comunicació, que això és molt trist, que fas rodes de premsa i vénen poquíssimes persones. I els que som homes o gent de diaris, i llegim el diari cada dia, ens adonem que els diaris, gairebé en parlen més els diaris de Madrid que no pas els diaris d'aquí. Per exemple, *El País* en parla molt sovint, i el diari de Manresa, per exemple, el *Regió 7*, en parla poquíssim, i encara moltes vegades d'aquest tema en fa una caricatura. I el diari *Avui*, un diari català, s'ha de llegir entre línies si vols saber alguna cosa.

Per tant, són tota una colla de fets puntuals que a nosaltres ens estan produint una gran angoixa, et sents indefens, no pots entendre que en un país democràtic s'arribin a palpar i a donar-se situacions d'aquesta naturalesa. Això és molt trist i, és clar, ens trobem totalment indefensos. I això és la part jurídica, ja se n'ha parlat, i de les altres parts també s'ha anat dient aquí, però jo crec que valdria la pena que algú fes alguna cosa. Nosaltres no sabem què. Ens movem per tots cantons, fem festivals, organitzem rifes, fem parades, fem manifestacions, venim aquí. Aquí ja és una alta instància i esperem que d'aquí en sortirà alguna cosa.

A veure si entre tots podem aconseguir que aquests nois se'ls tracti com a persones humanes, no que se'ls tracti com a estrangers, que jo crec que ens tracten com a estrangers. I això porta que l'independentisme cada vegada... L'altre dia vaig haver d'anar al metge per situacions particulars, naturalment, i no sé com que em va dir: «Tal dia tens de venir que et farem unes proves.» Jo li vaig dir: «Vejam, el dia tal tinc d'anar al Parlament, el dia tal tinc no sé què...» I vaig veure que em mirava tot estranyat. I li vaig dir: «Sí, és que sóc el pare d'un independentista. —Independentista, prou que ens en tornarem tots d'independentistes...» Sembla mentida

que aquesta gent no s'adonin que ens en tornarem tots, d'independentistes.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Francesc Cu-mellas. Té la paraula en Jaume Oliveras, que prego que pugi aquí a la taula. *(Pausa)*

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Jaume Oliveres): Bé, primer de tot, bona tarda. Voldria donar el meu agraïment i l'agraïment dels meus companys que avui encara resten empresonats a la presó de Brians a aquesta Comissió de Justícia per permetre aquesta compareixença.

Bé, donaré el meu petit testimoni, d'una manera molt breu, d'una persona que encara no se sap situar on és perquè fa poques hores que he tastat el que és la llibertat. I només dir que tant jo com els meus companys hem estat gairebé dos anys en unes situacions deplorables, en què hem patit..., durant cinc dies vam patir les tortures, com abans s'ha explicat, a les dependències de la Guàrdia Civil; hem patit l'estada en una presó d'alta seguretat com és la presó d'Alcalà-Meco, i finalment, vam poder aconseguir el trasllat a la presó de Brians. No només hem patit tortures, sinó també durant els trasllats, que ens ha efectuat per qualsevol cosa la Guàrdia Civil, hem patit tot tipus d'amenaques i vexacions.

En tot aquest temps ens hem sentit veritablement ciutadans catalans de segona; hem vist com s'han vulnerat totalment els nostres drets; hem estat dos anys —i continuen a la presó la resta de companys— sense cap tipus de prova real esperant un judici que mai arriba; hem patit una situació absurda que la majoria d'aquesta societat, la majoria d'aquest país nostre, encara no entén; hem patit una situació, amb una institució com és l'Audiència Nacional, que no té cap tipus de raó d'existència. L'Audiència Nacional és un instrument polític que ha actuat d'una manera política contra nosaltres. La nostra causa no ha sigut només una causa jurídica, sinó que l'element polític de repressió, d'escarment al que és el sentiment independentista, al que ha estat el creixement de la consciència independentista en els darrers anys en aquest país, va tenir per part d'aquesta Audiència Nacional i per part de la Guàrdia Civil i de l'Estat una resposta repressiva.

Creiem que aquesta situació no té sentit, com molt bé ha exposat abans el company Jaume Soler; creiem que cal trobar una solució a aquest problema i una solució urgent; els presos i els encausats exigim i demanem una solució política a un problema polític; no acceptem qualsevol tipus de sortida que representi rebaixar la nostra dignitat personal —això ho hem anat repetint ja múltiples vegades—; creiem que cal trobar aquesta sortida política amb una dignitat personal i ètica que nosaltres no abandonarem en cap moment.

I finalment, només voldria dir i demanaria que el Parlament de Catalunya, com a representant que és de la voluntat d'aquest país, ha de reflectir una sensibilitat que hi ha al si de la nostra societat; i aquesta sensibilitat cada cop més majoritària és que la nostra situació, la situació dels presos independentistes, no té raó d'ésser. I per tant, creiem que ha de ser, com a representant màxim de l'expressió del poble

català, qui s'ha de posar al davant en l'exigència de la nostra llibertat, i més ara que aviat farà dos anys de la situació de captiveri que hem patit. Per això demanàriem que el Parlament demostrés que representa aquest sentiment, demostrés que és la institució que representa el conjunt de la societat catalana i que es posa al davant dels drets nacionals i personals del nostre poble.

Per tant, en nom meu i també dels companys empresonats, us demanaria que tingueu la gosadia de donar aquest pas que permeti la nostra llibertat, que ens permeti poder treballar d'una forma política al si de la nostra societat per la nostra alternativa que és la independència del nostre poble.

Res més i gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, Jaume Oliveres. Té la paraula l'advocat senyor Sebastià Salellas per un temps de deu minuts.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): Gràcies, senyor president; gràcies, senyores diputades i senyors diputats. Bé, a mi se m'ha encomanat fer un comentari o en certa manera intentar un aclariment des del punt de vista jurídic. Difícilment els juristes aconsegueixen aquesta finalitat d'aclarir-ho normalment, però avui ho intentaré.

En aquesta situació voldria assenyalar que hi ha dos temes que són diferenciats: un és el tema de la manca de garanties que reben tots els catalans en el moment que són detinguts; és un primer problema i que té, jo crec, molta transcendència i, en canvi, l'opinió pública no ha conegut exactament el que ha passat; i l'altre és indiscutiblement el procediment judicial que se segueix davant del jutjat número 5 de l'Audiència Nacional pels fets que, això sí, la majoria de ciutadans coneixen.

En aquest sentit, doncs, assenyalaré el següent: la primera qüestió és que el tractament que fa l'Audiència Nacional i els agents de l'Estat espanyol en aquesta matèria és fer un tractament idèntic al que es fa amb el fenomen del terrorisme en el País Basc. En conseqüència, es parteix dels mateixos esquemes a efectes de practicar les detencions, a efectes de practicar les declaracions, a efectes de sotmetre'ls a diferents tractes inhumans i, en tot cas, a efectes de prendre'ls declaració davant del jutjat corresponent, en aquest cas davant de l'Audiència Nacional, jutjat número 5. Això seria un primer antecedent que voldria que les senyores i senyors diputats tinguessin en compte.

El segon element, doncs, entrant en el tema de la tortura i maltractaments, hi ha dos temes que crec que és important remarcar. El primer d'ells és que a la majoria de detinguts denuncien els fets en fase judicial; no s'atreveixen a denunciar-ho davant de la policia, ni davant de la Guàrdia Civil, ni davant del metge forense que acudeix a la Guàrdia Civil, per por, per un estat totalment d'atemoriment; en casos més concrets, que varen portar fins i tot a intents de suïcidi. I, per altre costat, en canvi, sí que ho denuncien en la seva declaració davant del jutge, el jutge senyor Garzón.

La sorpresa més important i constatable és que el jutge Garzón únicament, a resultes de, diguem-ne, la premsa, dels

mitjans de comunicació, finalment decideix posar en coneixement del jutjat de guàrdia i del fiscal aquestes qüestions. Però ell, individualment, davant de cada declaració de tortures, no pren..., es queda en una situació de total passivitat. Aquest és un punt a tenir en compte. Això fa que la majoria de víctimes i familiars vinguin obligats: en comptes que sigui a iniciativa del mateix Ministeri Fiscal o del jutge, la investigació de les tortures, s'han de portar a terme pels familiars i amics les denúncies en els jutjats pertinents, la qual cosa resta pràcticament l'absoluta eficàcia al procediment judicial d'investigació d'aquest tema.

La veritat és que aquí es constata, doncs, un tractament molt semblant al que ha passat habitualment en el País Basc en aquesta matèria. A l'informe últim de Nacions Unides, la Comissió de Drets Humans de 1992 recull el fenomen amb una identitat de circumstàncies com en les que s'han trobat els independentistes catalans en aquests successos del 92. Actualment es varen presentar denúncies a Girona, Barcelona i a Madrid d'aquests fets. I a resultes d'aquestes denúncies, finalment es varen acumular en un jutjat, el jutjat número 22 de Madrid, que ha intentat quatre vegades d'arxivar la investigació de les possibles tortures.

En aquest moment, a resultes d'una acció popular iniciada per entitats com Iniciativa per Catalunya, Òmnium Cultural, Comissions Obreres, USTEC, Catalunya Lliure, agrupaments escoltes gironins, Ajuntament d'Arbúcies i..., concretament, aquestes institucions, aquesta acció popular ha aconseguit la revisió de la investigació de les tortures. Es troba aquí i entenc que seria un tema important que les senyores i els senyors diputats –lliurarem també un informe en aquest sentit– s'interessessin sobre el problema i les dificultats que hi ha en la investigació d'aquestes tortures. I és important assenyalar aquesta qüestió perquè avui en dia hi ha un corrent doctrinal important del Tribunal, de l'Audiència Nacional i el Tribunal Suprem a considerar, indiscutiblement, que les declaracions portades a terme amb manca de garanties són una prova contaminada i, en conseqüència, no poden tenir cap efecte en el moment del procés que es porti a terme. En conseqüència, estem davant d'un primer element de notable pes a efectes de plantejar aquest tema.

L'altra història seria indiscutiblement el tema principal de la criminalització del fenomen independentista català i la visió que en puc donar des del punt de vista judicial, d'aquest fenomen. Realment, al marge que les senyores i els senyors diputats que coneixin una mica el dret penal saben que el problema del delictes de terrorisme és un delictes confós i confús, el que està clar és que en el supòsit..., en el nostre supòsit, realment ha aconseguit una eficàcia, diguem-ne, de prevenció general i prevenció especial extraordinària, eh? O sigui, el que està clar és que després del juliol del 92 ha aconseguit immobilitzar la gent més interessada i capdavantera del fenomen de l'independentisme i, per altre costat, ha aconseguit immobilitzar qualsevol iniciativa en aquest sentit. Des d'aquesta data trobem un problema important en la iniciativa ciutadana de l'independentisme, que pràcticament ha quedat o ha restat en el silenci.

Al marge d'això, assenyalar que –i això ho hem posat de constància tots els lletrats que hem intervingut des del primer moment en les defenses– de cap manera es pot admetre el tractament, des d'un punt de vista jurídic, que es dona igual com a actes molt violents d'associacions o grups realment organitzats i amb unes finalitats diferents a les que perseguia Terra Lliure o les que perseguien d'altres moviments independentistes catalans. No estem davant d'aquesta situació que se'ns ha, en certa manera, posat al mateix motlle i, en conseqüència, és una injustícia ja de calaix i d'entrada fer un tractament igualitari. Això sense voler entrar a discutir la legitimitat d'un o altre grup.

Des d'un punt de vista jurídic no és admissible de cap manera –de cap manera– que l'independentisme català encaixi dintre la figura de l'article 174 bis del Codi Penal. Això està molt clar. Serà en tot cas, segurament, un tema que s'haurà de discutir en el moment del judici, però ens hem lamentat que fins avui –tal com s'ha dit per part d'un familiar–, per part de l'Audiència Nacional, hagin sigut incapaços d'entendre la diferència que es dona entre el que ha passat a Catalunya i els maltractaments que s'han fet a Catalunya i les altres situacions que hi poden haver a l'Estat espanyol o fora de l'Estat espanyol.

El segon tema, indiscutiblement, que per això es va demanar, a més, que es pogués manifestar i tenir ressò en el Parlament, és el tema de la llibertat provisional, que encara..., dels companys que estan a la presó de Brians. Aquí hi ha tres o quatre punts. Molt breument els diré que el primer d'ells és indiscutiblement..., és cert que estan a punt de complir-se els dos anys i és cert que, en principi, segons el paràgraf quart de l'article 504 de la Llei d'enjudiciament criminal, no hi hauria d'haver cap inconvenient perquè no es prorrogués la situació, aquesta mesura de presó que pateixen els qui estan encara a la presó de Brians, perquè no estem –creiem– en el supòsit que preveu la Llei de poder prorrogar aquesta situació.

Però és que, a més a més, en aquest nivell creiem que és el moment o l'ocasió que les institucions de justícia de l'Estat espanyol també revisin aquesta mesura amb caràcter general que s'ha donat en els independentistes catalans, i creiem que el Parlament pot ajudar, per la via de les institucions governatives o per la via de donar trasllat al Ministeri Fiscal, o, en definitiva, donar una explicació d'aquesta visió diferent que té el país, del que va passar, de la iniciativa que era i del que és l'independentisme català. Creiem –i així s'ha dit, i jo hi insisteixo– que ha d'anar per aquí.

Jo crec que hi han altres iniciatives polítiques, que hi han hagut en altres parlaments de l'Estat espanyol o, en el Parlament, en aquest cas, d'Euskadi, en el qual s'ha plantejat una revisió, o un diàleg, o una discussió sobre el que s'ha d'entendre pel retorn de la gent que ha viscut un problema penitenciari o un problema de justícia, per causa de ser independentista. Creiem que no es tracta d'exigir o suggerir una col·laboració, tal com s'ha fet, de l'article 57 bis del Codi penal, sinó que es tracta de buscar una fórmula de retorn –no vull dir la paraula «reinserció»– en llibertat i en

pau, com un ciutadà més, a uns companys independentistes. Jo crec que hi han fórmules i que se n'han trobat i que se n'haurien de buscar, en aquest sentit.

I per últim, en conseqüència, estem també en el moment de passar, a punt de passar al judici. La qualificació que ha fet el Ministeri Fiscal dels fets és molt i molt dura, de la qualificació provisional, insisteixo que és fora de context i obligaria a un replantejament; pot fer un replantejament de cara al judici, sempre i quan des de Catalunya s'expressi —hi insisteixo— el context social, polític en què es trobava tota la gent que va ser afectada amb aquesta iniciativa independentista l'any 92. És en aquesta línia que crec que podria col·laborar-hi i participar-hi, jo també convido el Parlament que hi treballi.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Sebastià Salellas. Tal com havíem anunciat, si els sembla bé, ara hi haurà una pausa d'uns deu minuts perquè cada grup pugui formular —i jo els ho proposo— un màxim de dues preguntes per poder després precisar, i precisar a qui s'adrecen.

Si els sembla, doncs, de moment, suspenem per deu minuts la sessió. Moltes gràcies.

(La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de sis i dotze minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió, senyores i senyors diputats.

Pel Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Reguant.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, permetin-me que agraeixi en primer terme les aportacions valuoses del senyor Soler, el senyor Piqué, la senyora Datzira, el senyor Cumellas, el senyor Oliveres i el senyor Salellas. Voldria dir, també, que estic absolutament d'acord que cap ciutadà —cap ciutadà—, i en particular aquells que són detinguts per raons polítiques, des del meu punt de vista, esgoti aquests dos anys de termini sense una decisió judicial ferma que defineixi la seva situació. Per tant, sàpiguen aquests senyors que han comparegut que estic a la seva disposició en la meua modesta representació parlamentària.

També estic d'acord a trobar una solució política al tema històric dels presos polítics independentistes catalans i és en aquesta direcció on després presento una proposició no de llei, i, per tant, sàpiguen també aquests senyors compareixents que estic a la seva disposició per impulsar, dins de la meua força limitada..., trobar dins l'arc parlamentari una solució per a aquest tema.

Sàpiguen també que per a la qüestió de tortures estic també a la seva disposició, com ho he estat sempre, des del temps que el diputat socialista Rodolf Guerra em venia a buscar de matinada a casa perquè anés a fer algun peritatge a algun detingut, com ara que vaig declarar les tortures que va patir el Carles Bonaventura, de Girona, quan així se'm va demanar, i estic disposat a anar allà on faci falta.

Dit tot això, no haig de dir cap altra cosa només que reiterar l'agraïment a les seves aportacions que, d'alguna manera, enriqueixen el meu coneixement sobre aquest tema.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Pel Grup Popular, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, jo faria les dues preguntes que he adreçat a la Mesa.

El Sr. PRESIDENT: Les acumularà totes dues?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, encara que són dues preguntes, les acumularia. Una d'elles diu: quines són les acusacions que s'han fet i quina relació tenen aquestes acusacions amb el que vostès entenen que han estat els problemes polítics i concretament per defensar la independència de Catalunya?

L'altra pregunta seria: quina ha estat la tipificació penal que la judicatura ha fet de les actuacions que han provocat les detencions de les persones privades de llibertat que vostès representen?

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Senyor diputat, he demanat si em pot precisar —si vol, jo mateix li ho indicaria, cas que vostè no ho fes— quin dels compareixents vol que li contesti cada una de les preguntes.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Potser la segona, senyor president, el...

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sebastià Salellas, probablement.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: El senyor Sebastià Salellas, com a jurista...

El Sr. PRESIDENT: I la primera, probablement, ho faria el senyor Jaume Soler.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Exactament.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Té la paraula, per a la primera, el senyor Jaume Soler.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Jaume Soler): Jo crec que les dues preguntes és una de sola. Se'm fa difícil destriar-ne una de l'altra, però matisaré l'aspecte més polític de la vostra pregunta que entenc, tal com l'heu plantejada.

La majoria dels detinguts no tenen altres acusacions que l'aplicació, per analogia i de vegades una analogia molt llunyana, d'un esquema, com ha dit l'advocat, d'uns problemes polítics i militars que en aquest país no existeixen. A les acusacions, que després es poden llegir textualment, que presenta el fiscal es tipifica l'organigrama d'una pretesa organització que, si existeix, algú m'hauria de demostrar, i s'adjudica, sense cap més base que les autoacusacions arrencades o que les declaracions arrencades amb tortura, a un pretès organigrama d'aquesta pretesa organització.

La contradicció i el problema polític que nosaltres denunciem és que, malgrat aquest esquema tan ben travat des del punt de vista jurídic, gent amb un tipus d'acusació de rang de dirigent i d'implicació molt directa en aquest pretès organigrama van sortir al cap de setmanes o mesos, i gent amb acusacions inferiors, però sí que tenien una reconeguda militància política oberta, independentista, encara són a dins o han sortit ahir, com és el cas del company.

Per tant, la nostra valoració no és simplement una precisió subjectiva i en defensa d'un criteri polític que nosaltres defensem, sinó partint de les contradiccions insuperables que les mateixes acusacions tenen, que no es basen en res més que en declaracions creuades, arrencades amb tortures i que sense cap consistència a l'hora de la mateixa aplicació per part de l'element judicial.

El Sr. PRESIDENT: Prego al senyor Jaume Soler que es quedi aquí i que ens contesti; per donar agilitat a les preguntes i respostes, el senyor Sebastià Salellas pot contestar des del seu lloc.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): Bé, jo possiblement ho havia d'haver dit i, a més, serveix la pregunta per concretar el tema de la tipificació penal. La doctrina més recent del Tribunal Suprem en aquesta matèria insisteix que perquè hi hagi el delictes de què són acusats, o sigui, l'article 174 bis del Codi Penal, hi ha d'haver, necessàriament, una organització estable —remarca: «mai transitòria»—, i que aquesta organització, no individualment, aquesta organització tingui un pressupòsit teleològic d'alterar l'ordre constitucional.

Al marge d'això, com a resultat, com a desvaloració del resultat, exigeix que hagi produït una quantitat molt suficient de temor en la societat, que provoqui un rebuig absolut en la collectivitat. Són criteris per definir el que s'entén, el delictes, segons la doctrina legal, de què són acusats la majoria d'independentistes. Uns, en qualitat d'integrants de banda armada, i altres com a col·laboradors de banda armada, al marge dels delictes que hi ha en concurs com pot ser tinença il·lícita d'armes, com pot ser tinença il·lícita d'explosius. Això fa que comportin peticions de penes que poden superar els divuit anys en la petició, encara que no en l'aplicació.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Passem ara... (*El Sr. Pujol i Folcrà demana per parlar.*) El senyor Simon Pujol demana per a aclariments alguna precisió. Té la paraula.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Sí, senyor president, més que tot per deixar, com a mínim pel que per a nosaltres representa, totalment clar i sense cap possibilitat que es puguin donar, per entendre'ns, circumstàncies o fets que fins ara no s'han explicat..., hem de tenir en compte que tota l'explicació que s'ha donat, tots els membres que han participat en aquesta compareixença sempre han començat des del moment en què ja hi ha hagut la detenció i des del moment en què han començat a ser, doncs, per dir-ho d'alguna manera, maltractats, etcètera. Llavors, jo torno a insistir en la pregunta: a veure si hi ha alguna diferència entre les acusacions fetes als empresonats després —per dir-ho d'alguna manera— dels convenciments molt explícits que de vegades les policies tenen per mà, però quina acusació és la que justifica la detenció, no l'empresonament. O sia, hi ha detenció, hi ha d'haver acusació. Aquesta acusació pot ser variada després dels primers acaraments, però, com que hi ha una diferenciació, jo voldria saber si es varen variar les acusacions en el moment de la detenció i després dels acaraments.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Sebastià Salellas té la paraula.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): Bé, primerament...

El Sr. PRESIDENT: Perdó, un advertiment: i aquí acaba el cicle de la pregunta. Gràcies.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): És difícil de donar una resposta en poques paraules perquè estem parlant de tretze toms d'un procediment en el qual hi han... Per exemple, per dir un concret detingut, Josep Musté, doncs, a la policia se li fan cinc preses de declaracions, evidentment totes a altes hores de la nit, i evidentment totes per intentar, fins aconseguir-ho, un reconeixement d'una sèrie de fets en seu policial, que, indiscutiblement, no són reconeguts en cap moment amb posterioritat. En conseqüència, és molt difícil de contestar tal com se'ns demana.

Jo crec que, en tot cas, sí que es pot dir que aquella sèrie de persones que admeten no un penediment però sí que admeten una sèrie de fets en seu judicial, doncs, se'ls ha donat un tractament més diferenciat en el moment de l'acusació. O sia, a aquells que no estan d'acord amb l'article 57 bis se'ls mantenen penes més altes, el doble, i aquells que, en certa manera, han admès alguna relació o col·laboració amb l'Estat espanyol se'ls ha rebaixat pràcticament a la meitat de la pena.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Per Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Moltes gràcies, senyor president. En primer lloc per agrair la compareixença de totes les persones que avui han vingut, compareixença que va ser demanada en primer lloc per aquesta diputada, per aquest Grup, pràcticament al mateix temps que la senyora Bruguera en nom de la majoria i, per tant, això vol dir que teníem molt interès que aquesta compareixença s'efectués.

Permeti'm també, senyor president, saludar i demostrar la meua felicitat avui de veure en llibertat el senyor Jaume Oliveres, que ho he pogut llegir a la premsa, antic company de Nacionalistes d'Esquerra, que fa molts anys, doncs, que estàvem en una lluita per una societat millor. El fet de veure'l aquí crec que ha coincidit amb el dia i, doncs, que ha sigut un bon dia de fer aquesta compareixença.

Li havia jo plantejat dues preguntes, senyor president, que vostè té i les hi he donat per escrit: la primera me l'estalviaré perquè era exactament la segona part de la que ha fet el senyor Pujol, és a dir, quant a la qualificació fiscal i de la defensa que, d'alguna manera, el senyor Salellas ja ens ha vingut a explicar.

Bé, doncs faré només la segona pregunta, bé que voldria fer, evidentment, unes petites puntualitzacions en el sentit que sàpiguen que tenen el nostre Grup —ja ho ha dit el senyor Salellas, de fet— a la seva disposició per tot el que sigui ajudar en aquesta situació. Sàpiguen que des del primer moment, des de les detencions vam actuar, assistir als actes; que entenem que va ser un fet absolutament vergonyós que en una societat democràtica es practiquessin el tipus de detencions, i no només les detencions, sinó la manera com es

van practicar. Entenem que des d'importantes institucions de l'Estat, com és la Guàrdia Civil, el que hauria hagut de fer el senyor Roldán és ordenar una investigació d'immediat d'aquestes suposades denúncies de maltractaments, en el benentès que, si hagués fet molta investigació, potser l'hauríem investigat a ell mateix i hauríem acabat abans amb el *culebrón* que en aquests moments estem vivint a nivell d'Estat. És a dir que, és clar, quan es va plantejar per part d'ell aquesta mena d'ofensa pel que s'havia dit, doncs, quan veiem el que ha passat temps després, tornem la vista enrere i veiem que encara tot era pitjor. Per tant, entenem que aquí hi ha, a més, dos fets fonamentals, que és el tema de les tortures i el tema del llarg temps de presó preventiva. Això són dues coses que, tant des del punt de vista polític com tècnic, jurídic, no es poden acceptar de cap de les maneres.

Aleshores, la pregunta que tindria interès a fer és: quin tipus de mesures legals acceptarien els encausats —bé els que estan en llibertat o els que estan encara pendents de llibertat provisional— per poder solucionar des del punt de vista jurídic aquest problema? Entenent que, quan faig aquesta pregunta, em refereixo al tipus de mesures legals que en absolut comprometessin en cap moment la seva dignitat personal ni la seva llibertat ni, molt menys, les seves idees, que considerem absolutament lícites.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup..., té la paraula... (*Remor de veus.*) A veure, la pregunta ha estat molt tècnica, i penso que l'ha adreçada, diguem-ne, concretament a vostè. Era de suport i de simpatia, però la pregunta és fonamentalment tècnica. Té la paraula el senyor Salellas.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): Bé, hem de distingir dos aspectes: un seria —en el supòsit que s'hi arribi— o abans del judici i després del judici. Abans del judici: bé, això és una qüestió que crec que està parlada, que són les que han acceptat fins al dia d'avui; en conseqüència s'entén que són innocents, no hi ha causa per mantenir-los en una situació sense llibertat i, en conseqüència, la petició és que han d'estar fins al dia del judici en llibertat. En el supòsit que hi hagi una pena —cosa que jo crec que s'hauria de descartar—, insistir que hi ha diverses mesures, que una seria el que s'anomena, avui en dia, reinserció i reinserció per la via extraordinària, que aquí seria allà on hauria de ser cridat el Parlament a jugar un paper jo crec que important, perquè «mesures extraordinàries» no són únicament legals, sinó que hi juguen altres elements de tipus moral, a decidir i, en conseqüència, hi juga un paper important el poble —en aquest cas el poble català—, i llavors serien les altres estrictament tècniques i legals, que seria l'aplicació per part de les administracions penitenciàries, entenem, de Catalunya, simplement, d'una sortida digna, immediata, un cop acabat el judici.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor advocat. La senyora diputada...

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, dues paraules per dir que sàpiguen que, tot esperant que no

hi hagi cap pena, però que en cas de ser-hi, comptin amb l'ajuda del nostre Grup Parlamentari per tirar endavant aquestes mesures, com també, si ho necessiten —dintre de la modèstia que es pot fer des d'una institució que està lluny del jutjat on estan aquestes causes—, el que puguem fer per la llibertat provisional dels que queden, en aquests moments, empresonats, que creiem que és de màxima urgència.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Els modestos som els diputats, però la institució té la seva importància.

Pel Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Bargalló i Valls.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. En primer lloc, mostrar la nostra satisfacció que hagi arribat a aquest Parlament, de primera mà, un tema com aquest, que tot i que avui estem parlant al voltant de la quarantena d'independentistes catalans segrestats legalment al voltant..., dies abans dels Jocs Olímpics, jo voldria recordar, evidentment, que són molts més els independentistes catalans que, amb anterioritat, han estat jutjats per causes idèntiques, molts dels quals es troben, encara avui, a l'exili o en algunes presons.

Jo voldria remarcar, abans de substanciar les dues preguntes en una de sola, dirigida al senyor Sebastià Salellas, en tot cas perquè m'ha semblat que era més indicat fer-ho perquè voldria parlar d'uns temes de caire, potser, jurídic; però també els voldria fer dues consideracions. Primer, que el gravíssim cas de les tortures, les vexacions i les humiliacions dels empresonats i dels seus familiars, que hem sentit avui de la veu de persones que les han patit ells mateixos, o en els seus familiars, no són, malauradament, uns casos aïllats. D'altres encausats en la mateixa causa —que no van facultar la Comissió de Portaveus perquè parlessin en nom seu— diuen i expliquen el mateix. Jo he tingut l'oportunitat, a Carabanchel, a Picassent i a Guadalajara, de parlar amb alguns d'aquests empresonats, quan ho eren, i explicaven estrictament el mateix i entre ells no s'havien pogut parlar i, per tant, no havien pogut entre ells passar-se consignes per enganyar, sinó que era estrictament el relat d'un fet, d'un fet viscut, malauradament, per ells, i molt sovint en la reflexió nostra, que podríem viure nosaltres amb la mateixa facilitat que l'han viscut ells, i això, potser, senyores i senyors diputats, és el més dur: adonar-se com allò que han viscut ho podríem viure nosaltres, per les mateixes raons, tot sovint.

Per altra banda, la sensació d'indefensió que tenen aquests encausats davant un cúmul de situacions que ja han estat explicades, de situacions que, en un estat de dret, realment, al cent per cent, no podrien haver passat. I en tot cas, voldria remarcar que va ser el cas concret d'abans dels Jocs Olímpics, que és del que avui parlem, va ser un cas estrictament polític, de manera clara, no només perquè es va anar, amb una idea política, a detenir una idea política i a castigar una idea política, sinó perquè va ser abanderada per un personatge com el senyor Garzón, el qual, evidentment, després

hem descobert que tenia aquesta voluntat política per damunt de la voluntat jurídica.

I, en tot cas, fetes aquestes consideracions, que jo no podia obviar, tot i que, evidentment, ja les hem pogut formular altres vegades en aquest Parlament, la pregunta seria: vista la Resolució 45/IV d'aquest Parlament, aprovada en aquesta Comissió en data 17 de novembre, la qual fa esment a la documentació signada per disset encausats que ens ha estat facilitada i que ja coneixíem, la pregunta és, per un cantó, senyor Salellas, de què ha servit la Moció?, i d'altre, quines altres mocions podríem fer que ajudessin a completar el que ha servit aquesta o, si aquesta no ha servit de res, que poguessin servir d'alguna cosa?

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Bargalló. Té la paraula el senyor Salellas.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Sebastià Salellas): Bé, jo faré una valoració jurídica, evidentment, de què ha servit, no? Políticament, jo crec que sí que ha servit; jurídicament, amb tots els respectes, crec que hi havia dificultats que pogués tenir validesa perquè s'havia, suposadament, en tot cas, de concretar més la mesura que es demanava o proposava. Estava dirigida, jo crec, al Govern espanyol, i crec que, en tot cas, era un tema que, des del meu punt de vista –humil punt de vista– havia d'estar dirigida al legislatiu espanyol, donat que és una mesura de caràcter extraordinari i, en conseqüència, en tot cas, havia de ser presa dintre del marc del legislatiu i no de l'executiu. Aquesta és la resposta concreta.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies. Pot tenir dret a dúplica, el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Sí, més que dret a dúplica o a repregunta, en tot cas, la segona part –que m'ha semblat que no ha estat resposta–, la concreció de què demanaria la Comissió de Portaveus..., d'alguna mesura concreta que poguéssim fer en aquesta Comissió i en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Soler.

El Sr. REPRESENTANT DE LA COMISSIÓ (Jaume Soler): Concretament, i avanço una mica les conclusions que després la presidència m'ha demanat que fes per tancar la nostra compareixença: «Emplacem, amb tota cordialitat però amb tota fermesa, aquesta Comissió, i a través d'aquesta Comissió el Parlament, perquè doni contingut, en funció de la situació actual dels presos, a aquella Resolució del seu moment i, concretament, demanem que, en base a la Resolució presa al seu moment, atès l'article 104 d'enjudiciament criminal, i prenent en consideració les vulneracions de drets humans que van ser denunciades des del moment de les detencions, aquest Parlament acordi sol·licitar a les instàncies judicials la llibertat de tots els detinguts i que insti les autoritats competents per tal que les denúncies de tortures fetes pels encausats i familiars d'altres instàncies siguin tramitades convenientment.»

Això és un text que us lliurem, junt amb el dossier, a cada grup parlamentari, a cada representant de grup parla-

mentari, i que és la conclusió pràctica de la nostra compareixença.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Soler.

Pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Maria Abelló.

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, més que fer una pregunta –perquè els diferents aspectes ja han estat contestats– seria un torn de posicionament. En primer lloc, el que volem assenyalar és que, sens dubte, en un estat de dret hi ha tres qüestions fonamentals: en primer lloc, el respecte als valors democràtics; en segon lloc, les garanties jurídiques per a qualsevol persona que sigui detinguda i, en tercer lloc, el respecte als drets humans.

Amb les exposicions que han fet les persones que avui han comparegut en aquesta Comissió..., en concret el senyor Jaume Soler ha parlat de pluralisme polític; jo em sembla que aquest Parlament ja en el seu moment, fa més d'un any i mig, es va posicionar sobre aquesta qüestió, precisament des del pluralisme polític dels diferents grups d'aquesta cambra. I, com s'ha assenyalat fa un moment, hi va haver una resolució que, des del punt de vista del Grup Socialista, considerem, vam considerar ja en el seu moment molt important, perquè precisament naixia de la voluntat política de grups molt diferents d'aquesta cambra al voltant d'aquesta qüestió. Va ser, podríem dir, aprovada per quasi unanimitat; em sembla que només hi va haver un grup d'aquesta cambra que no la va aprovar, finalment.

Per tant, la nostra posició al voltant d'aquesta qüestió segueix sent aquesta Resolució que va aprovar el Parlament de Catalunya, una resolució que, també, com s'ha assenyalat en alguna de les contestes que s'han fet, va tenir la seva importància, i des del nostre punt de vista el punt de referència és aquest. Punt de referència que, com deia al començament, està en el respecte als valors democràtics, en la necessitat que qualsevol persona o qualsevol grup es pugui incorporar en qualsevol moment, indubtablement, des del punt de vista de les mesures legals que en aquests moments preveu la legislació, tant des del punt de vista constitucional i de lleis orgàniques que hi ha en aquest país, a la via democràtica i, per tant, a la possibilitat que hi hagi reinserció. Jo crec que aquest és el punt de referència, i nosaltres voldríem que, precisament en aquesta via de la necessitat que qualsevol persona o grup es pugui incorporar als processos democràtics, precisament partint del pluralisme polític, és el punt de referència que el nostre Grup ha defensat i defensarà sempre.

Res més i moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Abelló. Per Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre diputada senyora Rosa Bruguera.

La Sra. BRUGUERA: Gràcies, senyor president. En primer lloc també vull agrair la compareixença dels portaveus, dels familiars i de l'advocat dels presos independentistes.

Per mi..., jo comparteixo el sentiment que, realment, en el seu moment va haver-hi unes detencions molt indiscrimi-

nades i que, potser, després han portat uns fruits que, diguem-ne, cap de nosaltres hauria volgut que les coses anessin com han anat.

El fet de les tortures mateix és un fet que nosaltres, tots, no sabem..., sabem que és molt difícil, en la pràctica judicial, és molt difícil de provar. Per tant, en aquest cas jo diria que s'ha fet i s'està fent tot el que s'havia de fer, però no sé si aquesta Comissió o a nivell personal cap de nosaltres pot fer-hi alguna cosa més.

Nosaltres voldríem deixar clar que, com vostès saben, aquí hi ha una separació de poders i que no voldríem cap interferència del Parlament amb el poder judicial i, per tant, creiem que això, com que ho hem de respectar molt, no ens podem comprometre com a Grup Parlamentari, però en canvi sí que direm que a nivell personal farem tot el que sigui possible perquè es compleixi la llei en tots els seus punts. És a dir que, tal com ha dit el senyor Salellas, l'article 504 d'enjudiciament criminal, que diu que no es pot allargar més de dos anys la presó preventiva, nosaltres farem tot el possible perquè això s'escurci i perquè no vagi més enllà del que per llei està permès.

Així mateix, nosaltres voldríem..., no sabem ara quines mesures es poden prendre; crec que n'hem de parlar tots els grups d'aquesta cambra, i del que han de tenir la convicció és que farem tot el que estigui en la nostra mà per tal de poder fer que aquesta situació no es repeteixi, perquè entenem que tots els ciutadans de Catalunya tenen dret a una justícia clara i ràpida i, per tant, això és el que demanem i això és pel que lluitarem, perquè sigui així.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies.

Només per acabar amb aquest punt número 1 de la convocatòria d'avui, d'aquesta Comissió, voldria només adreçar unes paraules a tots vostès, il·lustres senyors diputats i senyores diputades i compareixents, que no poden tenir altre sentit que el d'una intervenció institucional. Aquesta és una casa que pretenem que sigui de tots els catalans, de tots els catalans amb totes les seves diverses opinions i amb les pròpies opcions, però és una casa sobretot d'acolliment i d'acollida de qualsevol problema que afecti la societat catalana. I sé que interpreto el sentit de tots els diputats d'aquesta Comissió, el fet que avui ens sentim corresponsables d'aquest acolliment amb la vinguda de tots vostès aquí. Probablement les nostres competències, en el cas de moltes de les coses que ens han plantejat, són limitades, però sàpiguen —i em sembla que així interpreto el sentit de tota aquesta Comissió— que la llibertat s'aconsegueix també pam a pam, i qualsevol cosa que puguem fer del que vostès ens han indicat i que sigui en benefici d'aquesta llibertat individual o col·lectiva, ho farem amb tot el nostre esforç. Moltes gràcies per la seva presència en aquest primer punt de l'ordre del dia. Moltes gràcies.

Se suspèn per un minut la sessió.

(La sessió se suspèn a les sis de la tarda i nou minuts i es reprèn a les sis i catorze minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Proposició no de llei sobre l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, la promulgació de mesures legals per a l'excrceració dels presos polítics i el retorn dels exiliats

Punt número 2, debat i votació de la Proposició no de llei sobre l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, la promulgació de les mesures legals per a l'excrceració dels presos polítics i el retorn dels exiliats, presentada pel diputat senyor Josep Maria Reguant, del Grup Mixt. Té la paraula, senyor diputat.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des de la fundació del Front Nacional de Catalunya, el mes de setembre de 1939 a París, per Joan Cornudella, Jaume Cornudella, Manuel Cruells i Antoni Andreu i Abelló, entre altres, i aquells que s'hi incorporaren d'immediat, com Francesc Espriu, Manuel Viusà, Manuel Vall de Gomis, entre altres també, el Front Nacional de Catalunya definí les seves activitats a l'interior, iniciades el 1940, en tant que organització política i militar. Aquest fou el primer nucli del catalanisme entès com a lluita armada, amb gent vinguda d'Estat Català, Nosaltres Sols, Partit Nacionalista Català i la FNEC, Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, amb la finalitat de conquerir la independència política per al país. A tots els esmentats, menys un, els vaig conèixer, algun d'ells ben profundament, cosa que em permet afirmar que es mogueren emparats per un profund sentiment patriòtic que els portà a arriscar la pròpia vida en un combat desigual, és a dir que desenvoluparen violència davant del terrorisme de l'Estat franquista.

Manuel Cruells i Pifarré va realitzar catorze entrades i sortides de la presó, sumant anys d'internament, experiència que va recollir en el seu llibre *Escrits a la presó de Barcelona*. Manuel Viusà i Camps, Creu de Sant Jordi des de 1990, resta encara avui a l'exili. Tots ells i molts altres de menys coneguts o anònims, nodriren i perderen la vida formant part dels *réseaux* francesos contra el nazi-feixisme, entre els quals es compta el *réseau* Maurice Alibi i el *réseau* Ponzan.

Val a dir, doncs, que la lluita armada a Catalunya es basa en dues raons fonamentals: la conquesta de la llibertat i, amb ella, la independència política del país. Com és prou conegut, el Front Nacional s'obria a plantejaments esquerrans des de 1968, donant vida al PSAN, Partit Socialista d'Alliberament Nacional, per escissió de la primera organització. Els següents moviments i organitzacions que reivindicaren la lluita armada fins als nostres dies es definiren ells mateixos per les següents característiques: molt minoritaris, algun d'ells grupusculars, reivindicadors de la independència dels Països Catalans i el socialisme. Mai no protagonitzaren vessament de sang, i quan aquesta es va produir, fou en els següents casos: morts accidentals en les pròpies rengleres, com Villaescusa, Sánchez o Goñi, o la mort accidental d'una dona a les Borges Blanques, o la mort del matrimoni Viola i el senyor Bultó, atribuïdes a un exercit popular català anomenat Època, mai no identificat. Cal

no deixar d'esmentar la mort de Martí Marcó a mans d'un escamot de l'Estat.

Després, doncs, de més de cinquanta anys d'activitat discontinua, el fil conductor de la lluita armada a Catalunya, iniciada al Front Nacional de Catalunya dins d'un determinat context, arriba fins als nostres dies, si se'm permet, de manera teòrica i testimonial i en un marc polític ben diferent. Al llarg de tot el seu trajecte hi ha, al meu entendre, un únic concepte indiscutible: la voluntat de conquerir l'autonomia plena del país, altrament dita independència. Des de sempre agrupacions, comitès, assemblees i plataformes han donat recolzament a les fornades dels anomenats patriotes catalans o presos polítics, segons les seves circumstàncies de llibertat o presó, amb abnegació, tenacitat i esforç. Altre tractament s'ha donat per part del Parlament a aquests ciutadans de Catalunya que encara avui nodreixen les presons per sentències fermes del poder judicial de l'Estat o resten esperant ser jutjats, després d'haver estat detinguts per iniciatives poc transparents. I aquí cal recordar l'operació Garzón, de què avui parlàvem fa una mica. Molts d'ells romanen empresonats mesos i mesos en espera de judici.

La lluita armada a Catalunya, si volem donar aquest nom a la minsa activitat durant els anys a què ens referim, ha estat extraordinàriament ben capitalitzada per l'Estat i els seus respectius governs a propi benefici en una explotació política intel·ligent, complementada per la passivitat del Govern de Catalunya en tota hora, des del meu punt de vista, que l'ha engolit, sense obrir boca, quan s'ha sobredimensionat la significació i abast de l'anomenada lluita armada en el si de la política catalana. Als governs de l'Estat els ha interessat més deixar unes brases esmoreïdes que han permès anar justificant mesures policials, judicials i polítiques, ben poc acceptades per l'opinió pública, que resoldre la qüestió amb idèntic interès amb què intenten trobar sortida al conflicte basc, per exemple.

Ara que les circumstàncies polítiques són favorables per forçar decisions del Govern de l'Estat, és l'hora de recuperar el temps perdut i sol·licitar mesures justes per als nostres presos polítics. Catalunya té dues assignatures pendents, des del meu punt de vista, pel que fa al tema de què estem tractant. L'una, donar compliment en règim d'igualtat pel que fa a l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, del 15 d'octubre, i la Llei 1/1984, del 9 de gener, d'addició d'un nou article a la Llei 46/1977. L'altra, donar una solució definitiva a la penosa situació d'homes i dones de Catalunya que romanen a la presó, fruit d'un eufemisme que transforma les seves accions motivades per raons polítiques en delictes comuns, orfes d'altruisme o sentiment patriòtic.

Aquest Parlament ja va aprovar la Resolució 45/IV, sobre l'adopció per l'Estat de mesures polítiques per als independentistes catalans empresonats o exiliats. La literalitat de la Resolució deia: «La conveniència que l'Estat apliqui les mesures previstes en la legislació als independentistes catalans exiliats o empresonats per motius polítics que vulguin incorporar-se a la via democràtica per permetre'n l'alliberament, el retorn i la plena normal incorporació a llur societat,

com a contribució a l'enfortiment d'un marc socio-cultural que es fonamenti en l'expressió lliure d'idees i valors per mitjà de procediments exclusivament democràtics...», BOPC, 58, d'1 de desembre de 1992. Cal afegir que l'esmentada Resolució ha comportat, pel que fa a l'alliberament de presos polítics catalans, un resultat fins al moment nul.

Per altra banda, la Conselleria de Justícia, preguntada sobre l'aplicació de les mesures legals als independentistes empresonats o exiliats, indult o amnistia, en definitiva excarceració, respon literalment: «El Departament de Justícia, d'acord amb la Resolució 45/IV, referència del Parlament de Catalunya del 17 de novembre del 92, va sol·licitar el trasllat a Catalunya dels interns independentistes catalans, tant dels condemnats com dels preventius que eren en centres dependents de l'Administració penitenciària de la resta de l'Estat. Un cop assolit el trasllat de tots aquests interns, se'ls aplica, com a la resta, la legislació vigent.» Cal entendre, doncs, que per al Govern català no existeixen presos polítics en l'actualitat? Els exiliats Manuel Viusà, Àlvar Valls i Pere Bascompte, entre altres, o els empresonats, des de Carles Sastre, Núria Cadenas, fins a Marcel Dalmau, no són exiliats i presos polítics de Catalunya, pregunto? Jo penso que sí, al contrari del que sembla deduir-se del posicionament del Govern en l'esmentada resposta.

A la fornada de detinguts per l'anomenat cas Batista i Roca, en relació amb les morts del matrimoni Viola i el senyor Bultó, se'ls aplicà la Llei d'amnistia 46/1977, del 15 d'octubre, per bé que després se'ls va detenir de nou per haver tingut èxit la intervenció del ministre Martín Villa, que enduria el poder polític de l'època: aplicà a Carles Sastre i a Montserrat Tarragó, entre altres, l'apartat b de l'article primer de l'esmentada Llei d'amnistia, amb l'arbitrarietat de negar per a ells el mòbil en les seves accions de reivindicació d'autonomia dels pobles de l'Estat i el restabliment de les llibertats públiques, aspectes aquests que foren reconeguts i que portaren els efectes corresponents de llibertat per als presos polítics bascos.

És de coneixement de la sala, ben segur, el resultat final de l'afer Barberà, Masseguer i Jabardo, que després de portar anys d'empresonament els dos primers i haver recorregut la sentència inculpatòria a tots els nivells de la judicatura de l'Estat, els va caldre arribar al Tribunal d'Estrasburg a fi de ser preses en consideració les seves reclamacions per part del poder judicial espanyol, cosa que culminà en un nou judici i absolució per a ells.

Amb tota l'exposició feta, queda palès, des del meu punt de vista, el caràcter polític de suposats comportaments subjectes al Codi penal amb posicionament final de la judicatura altament contestat per un bon gruix del nostre poble i a voltes d'obligada reconsideració dictada per instàncies internacionals. Entenc que el tema de la llibertat de les persones i els posicionaments polítics presos en consciència no ha de ser en cap cas objecte de mercaders i tampoc no ha de ser patrimoni de cap partit polític negociar amb poca transparència la llibertat d'alguns dels detinguts independentistes via indult pactat amb el Ministeri d'Interior, quan aquest in-

dult pot pressuposar la prèvia violentació de consciència dels afectats. Correspon, per tant, des del meu punt de vista, al Parlament de Catalunya instar el Govern de la Generalitat a resoldre la qüestió de la llibertat de tots els presos polítics catalans, en condicions idèntiques a les dels presos polítics bascos.

És per totes aquestes raons exposades que presento la següent Proposició no de llei, que deixaré decaure en la seva globalitat per raons que seguidament els exposaré. Primer, sol·licitar del Govern de l'Estat l'aplicació de la Llei d'amnistia 46/1977, del 15 d'octubre, per a aquells presos i exiliats polítics catalans que encara avui estan subjectes a la correcta aplicació d'aquesta. Segon, negociar amb el Govern de l'Estat l'aplicació de totes aquelles mesures legals necessàries encaminades a l'excarceració dels presos polítics catalans protegint la seva llibertat de pensament i consciència. Tercer, instar el Govern de l'Estat a l'aplicació de totes aquelles mesures legals necessàries que permetin el retorn a Catalunya dels polítics catalans encara avui en l'exili.

Cal que expliqui, breument, senyor president, per què deixo decaure...

El Sr. PRESIDENT: Li prego que sigui molt breument, perquè ja ha superat els deu minuts. Però pot fer-ho, eh?

El Sr. REGUANT: Li asseguro que la brevetat no es veurà modificada. La intenció va amb la seva intervenció, que agraeixo.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies.

El Sr. REGUANT: Aquesta Proposició no de llei era recolzada pels exiliats Àlvar Valls i Manuel Viusà, que la van trobar adient —els la vaig presentar a Andorra. Pel que fa al primer punt, que és l'amnistia, aplicada per eliminar el greuatge comparatiu. Però heus aquí perquè haig de retirar aquesta..., i la retiro en la seva globalitat. És perquè, induït per alguns dels senyors que ens han acompanyat de manera brillant aquesta tarda aquí per exposar la situació, en tant que portaveus dels presos polítics, em van sol·licitar que anés a veure aquestes vuit persones que representen —o set— a la presó de Can Brians, cosa que vaig fer immediatament, amb totes les facilitats per part de la Direcció General d'Institucions Penitenciàries. I allà em vaig trobar que em varen dir: «Seria convenient que vostè retirés aquesta Proposició no de llei perquè ens perjudica.» Aleshores, jo no ho vaig saber entendre i vaig demanar per quins motius polítics els perjudica, si estic demanant..., i ara encara em reafirmo en això, quan acabo d'escoltar que demanen que el Parlament aprovi una resolució on vénen recollits l'esperit i la literalitat dels dos punts que presento.

Aleshores em vaig trobar amb una situació de consciència que la vaig resoldre dient que ho deixava decaure, perquè en el moment que una persona privada de llibertat entén que una iniciativa política global que intenta abastar un problema històric el pot perjudicar a ell personalment en aquell moment, jo ja no entro en la consideració de si faig bé o faig malament i em sumo a treure-li l'angoixa i la deixo decaure.

Són per aquestes raons..., i crec que els tenia de posar en coneixement de per què la deixava decaure. No perquè en-

tengui que es contradigui amb el meu pensament polític ni amb la validesa, que, segurament, hauria estat recolzada, pel que jo tenia coneixement —o almenys presa en consideració favorable per dos grups de la cambra—, que la meua finalitat del que els vaig explicar, que a la cambra no hi hauria unanimitat en això, perquè no n'hi ha democràticament parlant en molts temes, i aquest és un tema més dels que nosaltres tractem.

I aleshores queda, doncs, d'aquesta manera, retirada, amb l'anunci que en faré una altra en un període de temps sense fer nominacions personals de ningú, tractant només el tema des del vessant estrictament polític i global, on espero tenir la col·laboració del grup de la majoria, del Partit Socialista i dels altres grups, a veure si poguéssim empenyar una resolució que l'estimessin més favorable que no pas aquesta que jo he fet amb la intenció i els arguments polítics que crec que m'assisteixen.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat.

Proposició no de llei sobre el respecte dels drets lingüístics a l'hora de contreure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya

Passem, per tant, al punt tercer de l'ordre del dia, que és el següent: debat i votació de la Proposició no de llei sobre el respecte dels drets lingüístics a l'hora de contraure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya, presentada pel diputat senyor Josep Bargalló, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb cinc altres diputats. Té la paraula el senyor Bargalló.

El Sr. BARGALLÓ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, amb la màxima brevetat que pugui tenir... El sistema judicial espanyol en el qual el nostre país està absolutament immers, i especialment el sistema pel que fa al nomenament de jutges i trasllat de jutges, fa que ciutats del nostre país en les quals, vist l'ordenament jurídic actual, el casament civil ha de fer-se amb un jutge nomenat, no com en d'altres poblacions, que pot fer-se amb un jutge de pau, doncs, es trobin que no hi hagi cap jutge que entengui la nostra llengua ni que actuï en actes jurídics i actes administratius en la nostra llengua. I això fa, per exemple, que avui dia, o almenys en el moment de redactar aquesta Proposició no de llei —que era el 15 de març—, en ciutats com Tarragona i Reus fos impossible d'efectuar la cerimònia del casament civil en la llengua pròpia del país. Això, evidentment, conculca els drets lingüístics de ciutadans i ciutadanes del nostre país, però, a més a més, conculca la més mínima lògica que un país no pugui establir un acte —a la llarga, i d'entrada, tan important com és l'acte d'un casament— en la llengua que desitgi, essent oficial d'aquell país.

Per això, tot i que algunes proposicions que són al Congrés dels Diputats, en el sentit que puguin casar també els alcaldes, resoldrien part d'aquest problema, però també vist que el que succeeix avui dia és que jutges de pau de pobla-

cions al voltant d'aquestes ciutats tenen un cert *overbooking* a l'hora de realitzar casaments per a parelles que no volen contraure matrimoni en una llengua que no desitgen, fèiem aquesta Proposició no de llei en el sentit que el Govern fes totes les gestions adients davant dels organismes i institucions pertinents per tal d'aconseguir això: que cap ciutadà o ciutadana del nostre país vegi conculcats els seus drets lingüístics a l'hora de contraure matrimoni civil en qualsevol jutjat de Catalunya.

Amb la voluntat que això sigui aprovat en aquesta cambra, voluntat que sembla induir-se de la resposta del director general de Relacions amb l'Administració de Justícia del Departament de Justícia de la Generalitat a un ajuntament que va aprovar una moció en el mateix sentit, en la qual resposta el director general diu que «per fer compliment a l'acord de l'Ajuntament caldrà esperar la resolució d'aquesta Proposició en el Parlament per tal que el Govern pugui fer aquests tràmits adients», en la qual cosa volem llegir, en la nostra modèstia, que serà aprovada aquesta Proposició no de llei i que, per tant, podrem avançar o començar a avançar en aquest sentit, amb aquesta esperança, moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Per torn de posicionament, pel Grup Mixt..., no hi ha ningú. Pel Grup Popular?

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular donarà suport, el ple suport, a la Proposició no de llei avui a debat per tal que el Govern efectui totes les gestions adients davant dels organismes i les institucions pertinents de manera que es garanteixin els drets lingüístics dels ciutadans de Catalunya, tant d'aquells que parlen el català com dels que parlen el castellà, a l'hora de contraure matrimoni civil en qualsevol jutjat del nostre país.

La Llei de normalització lingüística ha comptat sempre amb el total recolzament del partit polític que represento en aquesta cambra i, per tant, considerem que, en aplicació de l'article 4 de l'esmentada Llei, el Consell Executiu ha de prendre mesures, ja que està legitimat amb tota la capacitat jurídica necessària per actuar, d'ofici o a instància de qualsevol persona, per exercitar les accions polítiques, administratives o judicials necessàries per fer efectius els drets dels ciutadans reconeguts en l'article 3 de l'Estatut i de l'esmentada Llei.

La normalització és un procés que ha de ser assumit lliurement pels ciutadans de Catalunya, d'origen i d'adopció, sense imposicions coactives en l'ús de qualsevol de les dues llengües oficials de Catalunya, de forma correlativa al dret d'usar-les, especialment en actes de la solemnitat que suposa la prestació del consentiment matrimonial.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya té la paraula la senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Sí, senyor president, per anunciar, com no podia ser d'altra manera, el vot favorable a aquesta

Proposició no de llei, que —ho diem amb tota satisfacció perquè sabem que serà aprovada, és de suposar, per tant, per absoluta unanimitat— crec que fa molt temps que estem amb aquest tema de l'ús del català a la justícia, ja que casar-se —ho vulguem o no— en l'actual legislació és un acte que forma part de la justícia; quan ens diuen que hi han viles i ciutats a Catalunya —ens diu el senyor Bargalló— en què no hi ha cap jutge que sàpiga el català, no fa més que demostrar un problema greu que no és només per casar-se, sinó que per a altres actes els ciutadans veuen conculcats els seus drets lingüístics. Entenem que aquesta mesura, aquesta Proposició no de llei és important i que ha de formar part d'una globalitat de mesures que hem de prendre per tractar de normalitzar la utilització del català en l'Administració de justícia.

El problema que ens presenten aquí és real, moltes vegades la gent..., no hi ha cap dels jutges a les localitats que sàpiga el català; jo diria que hem d'arribar a un moment en què ningú pugui ser jutge a Catalunya sense saber el català, perquè fins que això no sigui estarem amb aquesta problemàtica.

I a més, els ciutadans, evidentment, tenen dret a casar-se i a dissoldre el matrimoni també en català, perquè aquí parlem de casar-se, però el problema és que, per separar-se, també tenen problemes lingüístics i, naturalment, són actes de justícia, moments més o menys feliços uns i més o menys desgraciats els altres, en què els ciutadans van a la justícia. Per tant, votarem favorablement aquesta Proposició no de llei, esperant que formi part d'un conjunt de mesures que haguem de prendre per a la normalització lingüística a la justícia.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista...

El Sr. ABELLÓ I ALFONSO: Moltes gràcies, senyor president. El nostre Grup, tenint en compte que el senyor president ens ha manifestat que té necessitat, per motius professionals, d'acabar aviat, hi votarà favorablement, anuncia el vot favorable i, evidentment, no donarà els motius perquè han estat a bastament exposats pels altres grups.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat, per la seva delicadesa, però això no em justifica que jo no estigui aquí fins..., tot el que calgui, eh? Gràcies. Per Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat senyor Campuzano.

El Sr. CAMPUZANO: Sí, gràcies, senyor president. Nosaltres agraïm que Esquerra Republicana avui hagi presentat aquesta Proposició no de llei i agraïm també el fet —i suposo que el senyor Bargalló, si pogués, si tingués la possibilitat reglamentària de parlar també ho faria— que aquesta Proposició sigui aprovada amb el suport de tots els grups polítics.

En l'àmbit de justícia, com recordava molt bé la senyora Magda Oranich, la situació de la llengua catalana està evidentment en un flagrant incompliment de les previsions constitucionals i de les previsions estatutàries, que, per tant,

aquest problema no és un problema només que afecti ni els matrimonis ni les seves dissolucions, sinó que afecta la presència del català en l'àmbit de la justícia. Valdria la pena recordar, en aquest sentit, també, que fa escasses setmanes, i el senyor president de la Comissió ens ho va trametre, el Consell dels il·lustres col·legis d'advocats de Catalunya va elaborar un informe i un manifest en relació amb la presència del català en el món de la justícia i que, en definitiva, més enllà dels mitjans materials que el Consell General del Poder Judicial, el Ministeri de Justícia o la mateixa Conselleria de Justícia posessin damunt de la taula, el que ens trobem és davant d'un marc legal definit per la Llei orgànica del poder judicial que segurament no afavoreix gens ni mica la normalitat d'aquests actes i que, per tant, segurament, el que correspondrà al seu moment és el de plantejar les reformes que corresponguin dels articles de la Llei orgànica del poder judicial que, d'alguna manera, deixin molt clar que l'exercici de la judicatura en el nostre país requereix, per part d'aquestes persones que hi optin, el coneixement de la llengua catalana.

Tot i així, entenem que és positiu instar el Govern que «continui» anant en la línia de facilitar la normalització de la nostra llengua en l'àmbit de la justícia i, per tant, entenem que hem de donar suport a aquesta Proposició no de llei del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat.

Pregunto als senyors portaveus si puc proposar que sigui aprovat per assentiment, després de sentir la intervenció de tots vostès. (Pausa.) Doncs, així consta, que és aprovat per assentiment.

Moltes gràcies.

Proposició no de llei sobre la construcció d'una central de policia de Catalunya, l'elaboració d'un pla de desplegament i organització dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona i la revisió del projecte de construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil a Vic (Osona)

Passem ara al punt número 4 de l'ordre del dia, que és debat i votació de la Proposició no de llei sobre la construcció d'una central de policia de Catalunya, l'elaboració d'un pla de desplegament i organització dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona i la revisió del projecte de construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil a Vic –Osona–, presentada pel diputat senyor Salvador Morera, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, amb cinc altres diputats. Té la paraula el senyor Morera.

El Sr. MORERA: Moltes gràcies, senyor president. Bé, aquesta és la segona iniciativa que faig, podríem dir, d'aquest estil i tocant el tema de la seguretat pública reduïda a la comarca d'Osona, bàsicament perquè a Osona, des d'un punt de vista de seguretat pública, estem vivint, des de fa un

cert temps –i jo diria que darrerament encara s'ha accentuat més aquesta situació–, una doble tendència, és a dir, el desplegament de la policia de Catalunya i el replegament de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. És en aquest sentit i dintre d'aquest planejament que es proposa aquesta iniciativa, que té tres punts, els quals responen, en qualsevol cas, a la voluntat de donar solució a aquest panorama policial a Osona. A Osona, des de fa tres anys, com diu l'exposició de motius, es troba un punt o un destacament de Mossos d'Esquadra, de forma permanent, a partir d'uns acords presos per la Junta de Seguretat de Catalunya, la qual..., a part d'Osona, tenim dues altres comarques on el desplegament dels Mossos d'Esquadra era de forma continuada i més o menys permanent.

L'experiència d'aquests tres anys de la policia de Catalunya a Osona, he de dir –i em sembla que amb mi hi han d'estar d'acord tots els portaveus que intervindran per defensar la posició dels seus grups– que és o ha de ser un balanç absolutament positiu en el sentit que els Mossos d'Esquadra a Osona han agafat, jo diria que absolutament, carta de naturalesa; jo diria també que, a hores d'ara, és la policia que fa més serveis de seguretat pública a Osona, tant pel que fa a atenció a particulars com també de col·laboració amb els ajuntaments i, per tant, aquesta és la situació pel que fa als Mossos d'Esquadra a Osona, que és una situació que va en creixement i, sobretot, que té també un reconeixement per part de la població.

Però al mateix temps, com en d'altres contrades del nostre país –i ja ho he dit al principi–, hi ha una altra tendència, que és, en aquest cas, la de la Guàrdia Civil, que bàsicament per qüestions pressupostàries –i diu que passarà un cert temps perquè entenguem aquestes qüestions pressupostàries de quin caire eren–, doncs, redueix la seva presència en diferents municipis d'Osona i sembla que se centralitzarà només en uns punts determinats. Però, sigui com sigui, els serveis que presta la Guàrdia Civil –per qüestions de política del Ministeri de l'Interior o per qüestions pressupostàries– han baixat i fins i tot, com en d'altres contrades de Catalunya, i com al seu dia va presentar una iniciativa un representant del Partit Popular en la qual es demanava i es reconeixia aquestes deficiències de la Guàrdia Civil –a Osona no són menys–, i aquestes deficiències existeixen...

És per tot això, i cenyint-me ja directament al que és pròpiament la Proposició no de llei, que demanem que s'accelerin els tràmits de la construcció d'una central i, per tant, que es possibiliti el trasllat d'aquest lloc que ocupen ara, que és d'absoluta provisionalitat –que els recordo que és al tercer pis, per tant, a les golfes, de l'Ajuntament de Tona i, per tant, amb una manca total i absoluta d'infraestructures i de situació–, a poder ser traslladats a un edifici, a una central, que jo tinc entès que ja hi havia un pre-projecte o un projecte més o menys ben dissenyat, i que permetria que aquesta presència dels Mossos d'Esquadra ja fos definitiva, però que, a més a més, tingués les condicions que hauria de tenir.

Jo sóc conscient, pel que fa a aquest tema, que no s'ha avançat més en aquesta qüestió des de fa un cert temps, però

he de dir que jo mateix vaig ser testimoni, davant del mateix director general de la Seguretat Ciutadana, l'ex-director general, i en companyia d'un altre alcalde d'Osona, que ja es donava per feta aquesta construcció i que, a més a més, aquell alcalde, com d'altres alcaldes d'Osona, prestava terrenys, o comentava i passava a la Direcció General terrenys de possible ubicació d'aquesta central. D'això fa dos anys, i la provisionalitat de la instal·lació dels Mossos d'Esquadra a Osona segueix sent total i absoluta; per tant, demanem que s'acceleri la construcció d'aquest edifici.

També demanem, d'acord amb la filosofia que té Esquerra Republicana pel que fa a aquest tema a Osona, que s'elabori un pla de desplegament dels Mossos d'Esquadra en el qual hauria d'intervenir el Consell Comarcal; és a dir que el Consell Comarcal d'Osona, que està elaborant un pla estratègic de futur, sembla que incorporará també aquesta qüestió de seguretat ciutadana i en el qual, sense cap mena de dubte, els Mossos d'Esquadra han de jugar un paper importantíssim.

I per últim, proposem una cosa que s'ho demana i s'ho qüestiona moltíssima gent d'Osona, que és que, si hi ha d'haver un desplegament del Mossos d'Esquadra, que estem d'acord que en aquests moments, precisament, s'està negociant tot el que fa

referència a la policia de Catalunya, però també he de recordar que el Projecte de llei de policia de Catalunya en cap cas parla, comenta ni determina el desplegament, sinó que senzillament configura un cos, que és el de la policia, doncs, no s'entén que si hi ha d'haver aquest desplegament, i aquest desplegament tothom està d'acord que hi ha de ser, no entenem com..., i a més a més, si s'ha de construir una central de policia, no entenem per pura lògica que a la vegada s'hagi de construir una nova caserna de la Guàrdia Civil, les informacions de la qual sembla que seria una macrocaserna —així se'ns va informar al seu dia d'algunes preguntes que es van fer a Madrid— i que incorporaria moltíssims agents a aquest caserna. Això és un contrasentit que des d'Esquerra Republicana, però també en moltíssima gent de la comarca d'Osona, indistintament del seu tarannà o el seu color polític, no entenen i no entenem.

És per això que demanem que es faci aquesta revisió i que, a més a més, la demanem en un moment en el qual ja se sap que dintre la Guàrdia Civil, bàsicament pels problemes que hi han hagut en els seus caps, i he de recordar que a part del senyor Roldán, també per part del senyor Llaneras, que també recordo que va visitar fa relativament poc la ciutat de Vic i del qual tinc una foto aquí que s'està mirant els terrenys i sembla que, segons diu la informació d'*El 9 Nou*, va ser ell mateix que va donar el vist-i-plau per a aquests terrenys, doncs, com he dit, si dels problemes que normalment pot tenir la Guàrdia Civil, per problemes pressupostaris, etcètera, ara aquests s'han accentuat i encara fan més difícil que puguem saber si realment aquesta caserna es construirà, com es construirà, quan es construirà i, en definitiva, hi ha una improvisació total i absoluta que, al mateix temps, reconeix el mateix alcalde de Vic.

Sigui com sigui, i no senzillament per defensar unes tesis polítiques, sinó «en ares» de la racionalització en la despesa, en la prestació del servei, demanem que es construeixi d'una vegada per totes aquesta central de policia de Catalunya a Osona, que es faci un pla de desplegament en el qual també ha de tenir joc el Consell Comarcal i que es realitzin aquelles gestions necessàries davant del Govern central per tal de revisar la idoneïtat de la construcció d'aquesta caserna de la Guàrdia Civil.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Donat que no hi ha ningú del Grup Mixt a la sala, dono la paraula a l'illustre diputat senyor Simon Pujol.

El Sr. PUJOL I FOLCRÀ: Senyor president, senyores i senyors diputats, el Grup Parlamentari Popular s'abstindrà en els tres punts de la Proposició no de llei presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, ja que malgrat l'acord de la Junta de Seguretat en la darrera reunió de 1993, en què es va aprovar l'expansió definitiva a les comarques d'Osona, de Vall d'Aran i del Montsià, centrant-se aquesta Proposició exclusivament en la comarca d'Osona, considerem que en trobar-se en tramitació el Projecte de llei de policia autonòmica de Catalunya, que introdueix o pot introduir importants modificacions, tant pel que fa al desplegament dels Mossos d'Esquadra com la seva coordinació amb els cossos i forces de seguretat de l'Estat, aquesta és una matèria que ha de tractar-se en el moment en què tinguem clarament definit en la nova llei com queda l'organització policial a Catalunya i la participació de la Generalitat en l'àmbit de la seguretat.

Contestant el que el diputat que ha proposat aquesta Proposició no de llei..., diria que el desplegament de la policia autonòmica entenem nosaltres que és millor que es faci després d'haver-se aprovat la Llei de policia autonòmica de Catalunya, amb les diferents maneres que es poden fer, sobretot en el que es refereix al reglament que ha de desenvolupar aquesta Llei, argumentació que, per un altre cantó, també abona que creiem que no és el moment oportú. La modificació del sistema de seguretat, les funcions dels cossos i forces de l'Estat a Catalunya, als quals pertany la Guàrdia Civil, les dels Mossos d'Esquadra i de les policies locals que estan abordant en el Projecte de llei en tramitació en aquests moments a la cambra aconsellen, com he dit, el nostre Grup Parlamentari a abstenir-se en la votació d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor diputat. Per Iniciativa per Catalunya, té la paraula la il·lustre diputada senyora Magda Oranich.

La Sra. ORANICH: Molt breument, senyor president, per anunciar el nostre vot favorable a la Proposició no de llei d'Esquerra Republicana. Entenem, com molt bé ha dit el diputat senyor Morera, que cal una racionalització de tot el tema de seguretat a Catalunya i un desplegament efectiu dels Mossos d'Esquadra. Per tant, entenem que els tres

punts són coherents amb aquest posicionament, que la problemàtica del tema de seguretat de la construcció de la caserna i de tota aquesta problemàtica que existeix a Vic són reals i, per tant, votarem a favor d'aquesta Proposició no de llei.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyora diputada. Pel Grup Socialista, té la paraula...

El Sr. NOGUER: Moltes gràcies, senyor president. Aquesta proposta, com ha dit el mateix senyor Morera, és una proposta ocorrent per part del Grup proponent. S'ha discutit i rebutjat a l'Ajuntament de Vic, del qual jo sóc membre regidor; avui estem discutint-la en aquesta Comissió de Justícia i probablement, doncs, s'hagi presentat o es presenti o es discuteixi, també possiblement —dic jo—, al Congrés dels Diputats.

En tot cas, nosaltres entenem que el desplegament dels Mossos d'Esquadra o el replegament de la Guàrdia Civil no pot venir donat a partir d'una proposició no de llei; entenem que el marc apropiat per a aquestes qüestions és la Junta de Seguretat de Catalunya i en aquest sentit nosaltres votarem en contra d'aquesta Proposició no de llei, especialment en el tercer punt, i com a conseqüència lògica i condició *sine qua non*, doncs, també, els punts número 1 i 2. Però més enllà d'aquests arguments objectius, entenem, per rebutjar aquesta Proposició no de llei, utilitzaríem també o fem nostres també els arguments que el senyor alcalde de la ciutat de Vic va utilitzar al mateix Ple de l'Ajuntament de Vic quan es va discutir i rebutjar aquesta proposta, en el sentit que actualment... —i en això coincidirem segurament tots els presents i els ponents que m'han precedit—, i que el senyor alcalde reafirmava en el Ple, és que la permanència de la instal·lació actual..., és un lloc inadequat —i en això estarem tots d'acord—, i que mitjançant aquest oferiment que es feia dels terrenys mitjançant la venda de terrenys que van ser acceptats per la Direcció General de la Guàrdia Civil, doncs, la instal·lació era idònia o el lloc es considerava idoni per totes les parts, tant per la Direcció General de la Guàrdia Civil com per l'Ajuntament de la ciutat, com pels mateixos ciutadans i veïns.

Per tant, i també tenint en compte que és un equipament més de la ciutat, més enllà que en un futur es despleguin o no els Mossos d'Esquadra a la comarca, que això la Junta de Seguretat ja ho resoldrà, òbviament l'equipament hi serà igualment i, en tot cas, traspasat, però, en tot cas, entenem que una proposició no de llei no és el marc adequat per fer el desplegament i el replegament, en tot cas, d'unes forces de seguretat.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Noguera. Per Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Castellnou.

El Sr. CASTELLNOU: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo també recullo en part l'argumentació del senyor Noguera en el sentit que ell ha citat arguments del senyor alcalde pronunciats en el Ple en el qual ell i jo

érem, perquè en som regidors, i que en resum vindria a dir que la gent de Vic i la gent d'Osona no està en contra de la construcció d'una nova caserna, que és el que, en definitiva, demanaria aquesta Proposició no de llei d'Esquerra Republicana.

I la prova d'això són les manifestacions dels veïns i, en definitiva, l'Ajuntament de Vic, el dia 28 de juny del 93, va aprovar l'alienació dels terrenys entre les carreteres de Manlleu i de Sant Hipòlit per fer possible aquesta nova caserna, i va fer-ho, òbviament, previ l'informe preceptiu del Departament de Governació.

Per tant, des d'aquest punt de vista, jo diria que hi ha una coherència entre el que el nostre Grup avui defensa aquí i el que defensa l'Ajuntament de Vic, que, al capdavant, són diputats i regidors d'un mateix color i, per tant, nosaltres entenem que, en aquest sentit, d'acord amb els veïns i complint fins i tot la promesa feta als veïns, és bo que es construeixi una nova caserna i que es construeixi en els terrenys que l'Ajuntament de Vic ha cedit per a aquest fi.

S'ha parlat que això podia ser una mica falta de racionalització entre aquest desplegament de la Guàrdia Civil i un desplegament paral·lel o relativament futur immediat per part dels Mossos d'Esquadra, i entenem que és evident que hi ha d'haver racionalització, racionalització sí però, efectivament, també hi ha d'haver seguretat, seguretat per als ciutadans i el que demanen en aquests moments els ciutadans de la comarca, els ciutadans de Vic, sobretot els de la comarca, en aquest sentit és que hi hagi mesures de seguretat, que tinguin una major tranquil·litat en aquest sentit.

Però, per altra banda, és bo de recordar que a Osona comptem ja amb una primera experiència de desplegament territorial dels Mossos d'Esquadra, amb caràcter pilot, certament, i que ha de permetre conèixer en el futur i amb més detall quines són les necessitats d'aquesta comarca i considerar-la, com ja s'ha dit altres moments i en el mateix Parlament, entre les primeres que hagin de ser objecte d'un desplegament integral, amb substitució de les forces i cossos de seguretat de l'Estat.

Efectivament, Osona serà una d'aquestes comarques primeres i, no obstant això, també hem de tenir en compte que els acords de desplegament i reestructuració en l'àmbit policial són de gran abast i d'una complexitat considerable, i resulta necessari, en tot cas, dur-los a terme de manera negociada i fonamentada; i fonamentada certament en estudis tècnics rigorosos. I a l'espera d'un acord definitiu entre l'Administració central i l'autonòmica, no seria —entenc jo— prudent, en aquests moments, aturar la totalitat dels projectes existents en els diversos cossos policials, com poden ser, entre altres, projectes d'obres, projectes de redespiegament, etcètera.

En altres paraules, crec que puc afirmar que els estudis i les negociacions en curs sobre el futur sistema de seguretat pública de Catalunya configuren un marc que garantirà, amb caràcter general, una millora del servei policial i asseguraran també, consegüentment, una racionalització d'aquest servei a Catalunya i, en concret, a la comarca d'Osona.

És ben cert que el nostre Grup, i segur que també el Departament de Governació, en el marc del que preveu l'Estatut d'Autonomia i en compliment de les resolucions del mateix Parlament de Catalunya, reitera o reiterem la voluntat de substituir les forces i cossos de seguretat de l'Estat destinades a Catalunya en aquelles funcions que no tinguin caràcter extra o supracomunitari. Òbviament, aquest gran projecte haurà d'afectar també, en el seu moment, el desplegament policial a la comarca d'Osona, en el marc, com indicava, de l'Estatut i també de la futura Llei de policia de Catalunya.

Per altra banda, com sap el senyor Morera, hi ha negociacions en curs sobre aquests aspectes, a les quals la present Proposició no de llei tampoc no aportaria res de nou ni res d'especial.

Per aquests motius, senyor president, senyores i senyors diputats, el nostre Grup votarà en contra dels tres punts de la Proposició no de llei.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Castellnou.

Acabat ja el debat, passem a la votació de la Proposició no de llei sobre la construcció d'una central de policia de Catalunya, l'elaboració d'un pla de desplegament i organització dels Mossos d'Esquadra a la comarca d'Osona i la revisió del projecte de construcció d'una caserna de la Guàrdia Civil a Vic. Es sotmet a votació.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta Proposició no de llei ha estat rebutjada per 3 vots a favor, 16 en contra i 1 abstenció.

S'aixeca la sessió.

(Són tres quarts de set de la tarda i deu minuts.)

PUBLICACIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Constitució espanyola

Barcelona, 1988. 2.ª edició. ISBN 84-500-9376-7

Preu: 150 PTA. 17 x 11 cm, 88 pàg.

Text de la Constitució espanyola, aprovada per les Corts Generals de l'Estat el 31 d'octubre de 1987, amb un índex final de títols i de capítols.

Constitució espanyola. Estatut d'autonomia de Catalunya. Reglament del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1992. 5.ª edició. ISBN 84-393-2176-7

Preu: 1.050 PTA. 15 x 9 cm, 488 pàg.

Volum de petit format que aplega tres documents legislatius bàsics: la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia de Catalunya i el Reglament del Parlament de Catalunya. A cada document s'afegeix un índex analític ordenat alfabèticament, on cada terme, a més de remetre al lloc del text legal on figura, n'explica el contingut i es relaciona amb tot el context jurídic que implica.

Declaració Universal dels Drets Humans

Barcelona, 1994. 3.ª edició

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 24 pàg.

Text de la Declaració Universal dels Drets Humans, aprovada per l'Assemblea General de les Nacions Unides el desembre de 1948. L'acompanya una resolució del Parlament de Catalunya sobre els drets de la infància.

Estatut d'autonomia de Catalunya

Barcelona, 1993. 3.ª edició. ISBN 84-393-2650-5

Preu: 100 PTA. 17 x 11 cm, 46 pàg.

Text de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, aprovat per referèndum popular l'octubre de 1979 i sancionat pel rei Joan Carles I el desembre del mateix any. Amb un índex final de títols i capítols.

El Parlament de Catalunya

Barcelona, 1993. 6.ª edició

Preu: 100 PTA. 21 x 11 cm, 64 pàg.

Fullet explicatiu de l'estructura, les funcions i el funcionament del Parlament, amb una descripció del palau on aquest té la seu, il·lustrat amb 22 fotografies a tot color.

El Parlament de Catalunya

per Jaume Sobrequès, Francesc Vicens i Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1993. 3.ª edició

Edició rústica, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 7.700 PTA.

ISBN 84-393-2487-1

Edició en tela, amb sobrecoberta en quatre colors. Preu: 10.500 PTA.

ISBN 84-393-2488-X

Història il·lustrada de la institució parlamentària a Catalunya des de l'edat mitjana, i de l'actual Palau del Parlament. Ressenya de la vida interna de la cambra i de la tasca parlamentària en les seves diverses funcions. Amb 122 fotografies a tot color i tota pàgina, i 50 d'històriques en blanc i negre, reproduïdes en bitò.

La interdependència de les activitats domèstiques i el treball remunerat

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2428-6

Preu: 2.650 PTA. 30 x 21 cm, 520 pàg.

Estudi comparatiu dones/homes, amb taules i gràfics comparatius, realitzat per Maria Jesús Izquierdo, amb la col·laboració d'Alexis Borràs, Susanna Lloret i Diego Marcos (Universitat Autònoma de Barcelona), per encàrrec de la Comissió d'Estudi sobre la Igualtat d'Oportunitats Home-Dona, del Parlament de Catalunya.

Parlament de Catalunya. L'obra legislativa 1932-1939

Edició i estudi introductori a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1981. ISBN 84-500-4156-2

Preu: 3.000 PTA. 31 x 22 cm, 422 pàg.

Recopilació de les lleis elaborades pel primer Parlament de Catalunya, precedides d'un estudi històric i jurídic sobre les fonts, els procediments i l'actuació legislativa del Parlament.

Parlament de Catalunya. Llibre del Cinquantenari: 1932-1982

Textos i documentació a càrrec d'Ismael E. Pitarch

Barcelona, 1984. ISBN 84-500-9786-X

Preu: 6.250 PTA. 31 x 25 cm, 428 pàg.

El cinquantenari de la constitució del primer Parlament de Catalunya (1932) fou commemorat amb aquest llibre-document que és també un homenatge als parlamentaris de 1932 i la seva actuació fins al 1939. En reproduïx els documents més significatius i les biografies dels 83 diputats que el constituïren.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1980-1984

Barcelona, 1986. ISBN 84-505-4739-3 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-4740-7

Vol. 2. ISBN 84-505-4741-5

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.006 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1980-1984. Conté les dades biogràfiques i parlamentàries de les diputades i els diputats, la composició i el treball dels òrgans, el text íntegre de les lleis, les resolucions i les mocions aprovades, etc.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1984-1988

Barcelona, 1988. ISBN 84-505-8049-8 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-505-8050-1

Vol. 2. ISBN 84-505-8051-X

Preu: 8.500 PTA (2 volums). 31 x 22 cm, 1.550 pàg. (2 vol.)

Obra que resumeix, en dos volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1984-1988.

Parlament de Catalunya. Legislatura 1988-1992

Barcelona, 1993. ISBN 84-393-2387-5 (o.c.)

Vol. 1. ISBN 84-393-2388-3

Vol. 2. ISBN 84-393-2389-1

Vol. 3. ISBN 84-393-2390-5

Vol. 4. ISBN 84-393-2391-3

Preu: 11.300 PTA (4 volums). 31 x 22 cm, 3.044 pàg. (4 vol.)

Obra que resumeix, en quatre volums, el treball i el funcionament del Parlament en la legislatura 1988-1992.

PUBLICACIONS PERIÒDIQUES

Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7798

Preu: número solt: 225 PTA; subscripció anual: 7.500 PTA. 30 x 21 cm.

Publica els projectes i les proposicions de llei, els vots particulars o les esmenes a defensar en el Ple o en comissions, els informes de ponència, els dictàmens de les comissions legislatives, els acords de les comissions i del Ple, les interpellacions, mocions, proposicions no de llei, propostes de resolució, comunicacions del Consell Executiu, etc. Al final de cada any natural es publiquen quatre índexs: de tramitacions, d'òrgans, de persones i de matèries.

Diari de Sessions del Parlament de Catalunya

ISSN 0213-7976 (general)

ISSN 0213-7984 (sèrie P)

ISSN 0213-7992 (sèrie C)

Preu: número solt: 120 PTA; subscripció anual: 6.000 PTA. 30 x 21 cm.

Publica la transcripció fidel de totes les intervencions produïdes en les sessions públiques del Parlament, tot anotant les incidències que s'hi han esdevingut. Apareix en dues sèries: sèrie P, per a les sessions plenàries; sèrie C, per a les sessions de les comissions. Al final de cada any natural se'n publiquen tres índexs: cronològic, de persones i de matèries.

Les publicacions del Parlament de Catalunya es poden adquirir a les llibreries de la Generalitat i al Palau del Parlament. Les subscripcions es poden fer al Servei de Publicacions del Parlament.

SUBSCRIPCIÓ

BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- Per gir postal.
- Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- Per xec registrat.
- En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per núm. la quantitat de pessetes
(gir / xec al portador)

..... de de 19

Signatura

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.
Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.
Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.
Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

